

Občinski svet do leta 2010

Izvoljeni svetniki občine Kanal in župan Andrej Maffi (Foto: Občina Kanal ob Soči)

Od lokalnih volitev je minilo že nekaj časa, tako da rezultate volitev poznate skorajda že vsi. Sicer pa so objavljeni tudi na spletni strani kanalske občine (www.obcina-kanal.si).

Verjetno pa vsi še niste videli prav vseh članov kanalskega občinskega sveta, ki so se po konstitutivni seji postavili za uradno fotografijo. Pred vami so: Valter Valentinčič, Radivoj Černe, Klemen Stanič, Milena Čargo, Marko Kodelja, Vanda Colja, Radovan Pušnar, Marko Bucik, Milica Zimic, Milenka Pavlin, Risto Djurić, Slavko Jereb, Bruno Colavini, Lili-jana Velikonja, Miran Jug Viljem Urbančič in Ivan Humar. Na sredi sedi novi kanalski župan Andrej Maffi, ki je v pogovoru za Most povedal, kako bo vodil občino naslednja štiri leta. Prav tako smo o načrtih povprašali nove občinske svetnike. Njihovi odgovori so zbrani na 2. strani glasila Most.

Šemlajeva Tinca in njenih 107 let

>> Silva Matevžič

Tri stoletja, dve tisočletji so priča življenju najstarejše Slovenke Katarine Marinič. V domu starejših občanov v Novi Gorici je 30. oktobra je praznovala 107. rojstni dan. Tudi letos so ji delavci doma pripravili pristrčno praznovanje v avli doma, kjer že devet let domuje naša Tinca.

Tu so bili zbrani predstavniki krajevnih oblasti in človekoljubnih organizacij, da čestitajo Katarini za častitljiv jubilej in ji hkrati zaželijo vse dobro tudi v prihodnje, posebno zdravja, ki bi ji ga za zdaj lahko zavidal marsikdo, ki je po letih mnogo mlajši od nje. Slavljenka je dostojanstveno sprejemala čestitke v družbi številnih sorodnikov, ki so jo obkrožali.

Praznovanje se je začelo s pesmijo, ki jo je zapel moški pevski zbor iz Šempetra. Šempeterci so ji med potekom praznovanja zapeli kar nekaj pesmi in s tem pokazali, da tudi oni čutijo pomembnost dneva. Kaj ne bi, saj je vsa Goriška ponosna na to, da imamo v naši sredi nekoga, ki ne samo živi med nami, ampak tudi ima svoje korenine na Goriškem.

V imenu osebja je slavljenki prvi čestital upravnik doma Vasja Medvešček in poudaril, kako ponosni so, da živi v njihovem domu tako pomembna oseba. Oskrbovanka

doma Marija Melink je prebrala Katarinin življenjepis. Sledile so čestitke mnogih, ki so začutili poseben pomen dneva. Jubilantki so stisnili roko novogoriški župan Mirko Brulc, tedanji župan in podžupan občine Kanal ob Soči Miran Ipavec in Jožko Kralj ter predsednik krajevne skupnosti Anhovo-Deskle Klemen Stanič. Čestitkam so se pridružili predsednik pokrajinske zveze severne Primorske Aldo Ternovec, predstavniki desklandske Karitas z župnikom Zoranom Zornikom in predstavnice Rdečega križa iz Deskel. Predsednica Društva upokojencev Deskle-Anhovo Jožica Stanič je slavljenki izročila listino kot dokaz, da jo je društvo imenovalo za svojo častno članico.

S svojo pristrčnostjo so izstopali otroci iz vrtca in učenci osnovne šole Deskle, ki so Tinci zapeli, ji izročili šopek in torto. Najstarejša Slovenka pa je prejela tudi čestitke predsednika države Janeza Drnovška. Pismo je prebrala Mojca, ki je bila med glavnimi organizatorji praznovanja in je tudi ves čas skrbela, da je vse teklo po programu.

Brez torte pa na tak dan nikakor ne gre. Treba je bilo ugasniti svečke na torti, ki jo je Tinca razrezala s pomočjo nečaka Viktorja in jo je posebej za slavljenko speklo Pecivo. Tudi brez zdravice ni šlo. Prazničnemu vzdušju so še dodali poseben čar zvoki ljudskih napevov, ki jih je iz harmonike izvajal Ljubo Marc.

Katarina Marinič se je rodila v Desklah v družini z desetimi otroki. Med prvo svetovno vojno je morala z domačimi v begunstvo. V Brucku (Avstrija) je najprej delala v tovarni čokolade, pozneje pa je obiskovala gostinsko šolo. Zaradi revščine je šla po končani vojni

Desklandi smo nanjo ponosni in ji ključemo: Čestitamo in vse najboljše, draga Tinca! (Foto: Silva Matevžič)

služit k sestrični v Ljubljano. Leta 1929 se je poročila z Rudolfom Mariničem. Otrok v zakonu ni bilo, vendar je bila Tinca dobra teta vsem mladim, ki so prihajali v njeno hišo, ne nazadnje pa sta z možem tudi skrbela za fanta, ki je našel zatočišče in prijazen dom pri Šemlajevih.

Občinski svet do leta 2010

Svetnice in svetnike občinskega sveta boste najlažje spoznali po njihovih kratkih odgovorih na vprašanje Zakaj ste postali občinski svetnik?

Valter Valentinčič, SLS

»Zanimivo vprašanje. Ljudje, ki so šli na volišča, so tako odločili, meni pa s tem naložili veliko odgovornost. Upam, da jih ne bom razočaral.«

Radivoj Černe, SLS

»Bil sem pozitivno presenečen, ker sem dobil v naši volilni enoti največje število glasov. Zato se vsem, ki ste glasovali zame, najlepše zahvaljujem. Veliko mi pomeni, da mi ljudje zaupajo, kajti le tako se da v občini kvalitetno delati za dobro vseh občanov. Zato si želim svoje poslanstvo še nadaljevati in nadgrajevati v še bolj uspešno in prijazno občino.«

Klemen Stanič, LDS

»V osmih letih dela v svetu krajevnih skupnosti, od tega zadnji mandat kot predsednik, sem dodobra spoznal življenje v občini. V prejšnjem mandatu je bilo zastavljenih več velikih projektov, ki bodo prinesli velike spremembe v naše kraje. Ker sem tudi sam sodeloval pri oblikovanju teh, sem tudi pristopil k listi za občinski svet in podpiral kandidaturu Jožefa Kralja za župana občine Kanal ob Soči. Tako sem hotel prispevati k prizadevanjem dosedanjega občinskega vodstva občine. Naši občini moramo zagotoviti lepšo prihodnost. Z veseljem bom nadaljeval konstruktivno delo predhodnikov, saj bodo le z zavzetim delom zastavljeni cilji realizirani in bo omogočen nadaljnji razvoj občine.«

Milena Čargo, SDS

»Za občinsko svetnico sem kandidirala zaradi želje po boljši informiranosti in soodločanju o pomembnih zadevah v občini. Upam, da bomo vsi skupaj dobro sodelovali in sprejemali odločitve, ki bodo za našo občino najboljše.«

Marko Kodelja, SD

»Svetnik sem postal, ker so krajanje pozitivno ocenili moje delovanje na različnih področjih v domačem kraju ter mi tako zaupali svoj glas. Na tem mestu bom z vsem svojim znanjem in delavnostjo naredil vse za dobrobit vseh občanov.«

Vanda Colja, DeSUS

»Kandidaturo za svetnico v občinskem svetu sem podpisala zato, da bi tudi jaz prispevala svoj delež pri ohranitvi tega, kar je občina v treh mandatih že dosegla, kakor tudi za nadaljevanje razvoja naše občine. Prizadevala si bom za priznanje enakih pravic do uveljavljanja odškodnin za izgubljeno zdravje, kot ga imajo delavci Salonita Anhovo, za gradnjo doma upokojevcem, pomoč ostarelim in bolnim na domu, večjo samostojnost krajevnih skupnosti, izgradnjo manjkajoče komunalne infrastrukture in pogoje za razvoj malega podjetništva ter turizma. Hvala vsem, ki ste me na volitvah podprli.«

Radovan Pušnar, SLS

»V občinski svet sem bil izvoljen s preferenčnimi glasovi, kar pomeni, da me občani poznajo, cenijo moje dosedanje delo in mi zaupajo. Imam kar nekaj znanja, poznanstev in dosedanjih izkušenj, kar mi bo nedvomno pomagalo k uspešnemu in konstruktivnemu delu v občinskem svetu. Menim, da je potrebno v Kanalu še precej postoriti in želim, da bi na koncu našega mandata z zadovoljstvom pogledali na naše rezultate. S svojim delom želim prispevati k rasti in razvoju občine Kanal ob Soči.«

Marko Bucik, LDS

»Za občinskega svetnika sem se odločil zaradi dveh razlogov. Skozi štiriletno delo v funkciji člana sveta krajevnih skupnosti sem pridobil veliko znanja iz izkušenj, da sem se podal na listo LDS za kandidata občinskega svetnika. S svojim znanjem in izkušnjami ter tudi voljo do dela lahko prispevam k napredku in razvoju občine, kakor tudi kvaliteti in zadovoljstvu življenja občanov. Mislim, da ne bom razočaral ne občanov, ne sebe. S skupnimi močmi veliko zmoremo!«

Milica Zimic, SDS

»V občini delujem na različnih področjih že dlje časa. Za aktivno in kvalitetno delo je potrebna dobra informiranost. Menim, da mi bo kot svetnici v občinskem svetu to omogočeno. Poleg tega imam Kanal in Soško dolino ter okolico rada, tukaj je moj dom, tukaj živim in želim, da bi bilo okolje čimbolj prijazno nam in vsem zanamcem.«

Milenka Pavlin, SD

»Prizadevala si bom za celovito rešitev oskrbe s pitno vodo, tako na tistih območjih, kjer vode sploh še nimajo kakor tudi tam, kjer vode primanjkuje in je oporečna. Prizadevala si bom za odprtje obrtne cone in s tem ustvarjanje pogojev za razvoj malega podjetništva in razvoj turizma, ker naj bi prispevalo k novim delovnim mestom, predvsem za mlade. Prizadevala si bom za gradnjo doma za starejše občane, v okviru katerega naj bi se reševalo tudi vprašanja dnevnega varstva, pomoči na domu in varovana stanovanja. Za doseg teh ciljev je izredno pomembno, ali bo občina izkoristila vse možnosti pridobivanja koncesijskih sredstev in sredstev iz razpoložljivih evropskih skladov.«

Risto Djurić, SD

»Odkar živim v Kanalu, sem aktiven v svetih, društvih, klubih in krajevni skupnosti. Vajen dela ter nenehnih aktivnosti se nisem mogel upreti želji po spoznavanju problemov celotne občine. Z voljo do dela in dolgoletnimi izkušnjami na različnih področjih želim prispevati svoj delež k reševanju teh problemov.«

Slavko Jereb, N.SI Nova Slovenija

»Ko sam vidim in ko mi tudi občani zaupajo težave, ki jih pestijo v njihovem okolju, enostavno začutim odgovornost, potrebo in

dolžnost, da njihova zaupanja uresničujem skozi tvorno sodelovanje pri delovanju občine, reševanju problemov in uresničevanju programov, ki bodo omogočili vsem občanom boljše življenjske pogoje.«

Bruno Colavini, SLS

»Zaradi izzivov, ki so v prvi vrsti vezani na vodooskrbo Kala, Levpe in Seniškega brega ter nadaljevanje obnove ceste Kanal - Kal - Vrhavč. To je cesta, ki poteka skozi tri krajevne skupnosti in se navezuje na novogoriško občino v smeri Čepovana in v smeri Nove Gorice.«

Lilijana Velikonja, LDS

»Odločila sem se na spodbudo Mirana Ipavca in ob podpori LDS z željo, da Kambresko po dveh mandatih dobi svojega svetnika in s tem boljšo možnost za hitrejši razvoj. Zame je ta odgovorna funkcija velik izziv in upam, da bom upravičila pričakovanja volivcev.«

Miran Jug, SDS

»Ja, zakaj? Zaradi pomanjkanja funkcij nikakor ne, saj ob družini z dvema odrasčajočima otrokoma in obrtni delavnici z avtokleparstvom in avtoličarstvom, dvajsetletnemu delu kot član sveta KS Levpa, kot pobudnik in eden od ustanovnih članov zelo uspešnega ŠKT društva Levpa in že pet let tudi predsednik, trenutno pa tudi predsednik gradbenega odbora za večnamenski prostor v športnem parku Levpa in občasni muzikant, prav gotovo ne. Za člana sveta občine Kanal sem kandidiral predvsem zato, ker je tretja volilna enota, se pravi okolica, že od nekdaj nekako prikrajšana za marsikaj, ker je v večjih krajih nekako samoumevno, da jim to naredi občina. Zato se bom zavzemal za bolj enakopravno razdelitev sredstev in za razvoj celotne občine. Zahvaljujem se tudi vsem volivcem in volivkam, ki so mi na volitvah dali svoj glas.«

Vilijem Urbančič, SD

»Želim sooblikovati razvojno politiko naše občine v smislu povezovanja, širokega dialoga za iskanje uravnoteženih rešitev in najširšega soglasja med vsemi, ki so pripravljeni pomagati pri njenem razvoju. Nobena stvar ne naredi človeka srečnejšega kot njegovo lastno prepiranje, da je naredil najboljše, kar je mogel.«

Ivan Humar, N.SI Nova Slovenija

»Ker sem tu doma in sem videl veliko problemov, ki jih je skupaj z županom potrebno rešiti. Oskrba s pitno vodo v vseh tistih krajih, ki je nimajo (KS Levpa, KS Kal nad Kanalom, Kanalski vrh, Zagora), pa tudi tam, kjer je oskrba z zdravno pitno vodo slaba. Potrebno je poskrbeti za boljše vzdrževanje občinskih cest, da ne bi čez nekaj let ostali brez njih in organizirati učinkovito in kvalitetno zimsko službo; čiščenje in posipavanje cest. Telefonsko omrežje nadgraditi s hitrim dostopom do interneta. Urediti varstvo starejših občanov in še cela vrsta drobnih, a ne pomembnih stvari.«

Naslednja štiri leta bo kanalsko občino vodil Andrej Maffi

>> Vanda Colja

Novi župan Andrej Maffi prihaja z Gorenjega Polja, kjer živi z ženo in tremi otroki. Po končani osnovni šoli v Kanalu je obiskoval Srednjo medicinsko šolo v Šempetru pri Novi Gorici in leta 1983 diplomiral na Višji medicinski šoli v Ljubljani.

Župan Andrej Maffi (Foto: Občina Kanal ob Soči)

Zakaj ste se odločili za šolanje na medicinski šoli?

»V osnovni šoli sta mi matematika in fizika šli težje od rok, zato sem izbral srednjo šolo s čim manj tehničnimi predmeti. Odločil sem se za medicino, kajti že kot otrok sem čutil, da rad prisluhnem in pomagam ljudem. Obiskovanje medicinske šole pa ni bilo enostavno. Z Gorenjega Polja, kjer sem živel s starši, ni bilo avtobusne povezave s Šempetrom pri Gorici, zato sem bival v dijaškem domu. Od šeste do devete ure zjutraj smo opravili tri ure prakse v bolnišnici, ob 13. uri pa se je pričel pouk. Ko smo v zgodnjih jutranjih urah obiskali bolnike v sobi in so nam vsako jutro rekli, zdaj pa so prišli ta mladi, se mi je zdelo, da sem najsrečnejši človek na svetu. Imel sem občutek, da smo jih spravili v dobro voljo in to je bilo za srednješolca dovolj. Šolanje sem nadaljeval v Ljubljani na Višji medicinski šoli in leta 1983 diplomiral. Z novimi prijatelji smo doživljali velike politične spremembe osemdesetih let. Mislim, da smo bili posebna generacija, ki se kasneje v življenju ni ustrašila novih izzivov v službi.«

Delo na občini vam ni neznano, saj ste bili v drugem mandatu občinski svetnik. Zakaj ste se določili kandidirati za župana?

»Bilo je več stvari. Čutil sem, da je napočil čas za nove preizkušnje, zato sem se odločil kandidirati. Vedno me je gnala naprej želja delati z ljudmi na različne načine. Od leta 1996 sem predstavnik občine Kanal ob Soči v svetu zavoda Zbozdravstvo Nova Gorica. V letih od 1998 do 2002 sem bil občinski svetnik, že 25 let

sem sanitetni poročnik v teritorialni obrambi. Poleg tega pa me je h kandidaturi vztrajno nagovarjalo nekaj prijateljev, ki so me videli kot sposobnega župana kanalske občine. Prepričale pa so me tudi trditve nekaterih, da Deskljani ne bodo nikoli imeli župana, kar dokazuje, da je v meni tudi nekaj upornika.«

V propagandnem gradivu ste občanke in občane nagovorili z naslednjimi besedami: »Da bi lahko skupaj sooblikovali podobo in dejavnosti lepe Soške doline«. Kaj boste storili, da se bo tako delo župana, občinske uprave kot svetnikov razlikovalo od prejšnjih let?

»Predvsem bom organiziral srečanja z predsedniki krajevnih skupnosti, obiskoval bom kraje in vasi, ki v občinskem svetu nimajo svojega svetnika, pa tudi skupne sestanke vseh predsednikov krajevnih skupnosti, da bomo usklajevali vrstni red reševanja potreb in želja. Poleg tega pa bom prisluhnil ljudem v vaseh, kajti v vsakem kraju so posamezniki z bogatimi izkušnjami, ki poznajo probleme z več plati in tudi enostavne rešitve. Funkcijo župana bom opravljal profesionalno. Potrudil se bom, da bodo prebivalci ponosni, da tukaj živimo.«

Pred drugim krogom volitev za župana je bilo med ljudmi slišati govorice, da ste z lahkoto obljubljali to in ono novost, niste pa predstavili načina pridobivanja denarja za omenjene investicije, v čemer je največja modrost uspešne občine. Občinski proračun je namreč premajhen za dokončanje začelih investicij in za nekatere druge večje investicije, kot je gradnja ali popravilo vodovodov in gradnja doma za ostarele.

»Občinski proračun bo vedno premajhen.. Zato pa tu nastopi občinski svet, ki ga bo odgovorno in smiselno razdelil. Ljudje so malo zamenjali moje besede. Na predstavitvah nisem ničesar obljubljaj, pač pa sem govoril o stvareh, ki jim bom posvečal največ pozornosti in energije za njihovo uresničitev. Z vsemi močmi se bom potrudil, da se bodo nekatere zadeve premaknile s sedanje točke. O denarju pa namerno nisem govoril, kajti ta se iz leta v leto »pojavlja« na različnih naslovih, na različnih razpisih. Seveda bomo morali biti nanje pozorni, predvsem pa pripravljeni s programi in načrti. Prav zato bomo na občinski upravi določili ustrezne sile posameznih nalog. Vsekakor bo moja poglavitna skrb, da se uredi pitna voda v celi občini in da se poskrbi za ostarele.«

Naša občina se srečuje z izjemno občutljivim vprašanjem zaradi posledic uporabe azbesta v preteklosti. Med drugim ste navajali skrb za zdravo okolje in odpravo posledic uporabe azbesta.

»Kot župan menim, da smo glede posledic uporabe azbesta enako prizadeti krajani kot delavci Salonita Anhovo, pri tem bom vedno vztrajal ne glede na državno politiko. Še naprej bomo ohra-

nili brezplačen odvoz azbest-cementne strešne kritine tako, kot je bilo do sedaj ter nadaljevali s preventivnimi akcijami, to je z raznimi delavnici in predavanji o načinu življenja bolnikov, ki so boleli zaradi posledic azbesta.«

Danes skorajda vsi mladi po končani osnovni šoli nadaljujejo šolanje. Če ne dosežejo višje ali visoke izobrazbe, pa imajo prav gotovo v žepu maturo. Kako boste delovali, da bodo mladi dobili delo v občini in bližnji okolici in ne iskali dela v Ljubljani?

»Imamo veliko izobraženih, ki na primer kot prevajalci, lektorji, oblikovalci ali arhitekti uporabljajo pri delu računalnik. Ti lahko od doma preko računalnika poslujejo s celim svetom. Pomagali bi jim z ustanovitvijo sklada za nakup računalnikov. Gradnja doma ostarelih bi v veliki meri doprinesla nova delovna mesta, kakor tudi pomagala mladim družinam pri skrbi za njihove bolne ali oslabele starše, ki bi bili v domu v dnevnem ali celotedenskem varstvu. Dom bi bil rešitev tudi za ljudi, obbolele zaradi posledic azbesta, ki v najtežjih trenutkih nimajo celodnevne varstva, ker njihovi svojci ne morejo dobiti na primer trideset dni dopusta.«

Se bodo v delu občinske uprave in med delavci zgodile velike spremembe, saj ste med drugim v volilnih predstavah najavljali vodenje prijazne uprave, ki bo znala enakovredno in pravično prisluhniti potrebam in željam ljudi.

»Za vodenje prijazne uprave niso potrebne revolucionarne kadrovske spremembe. Potrebno je pač vpeljati zdrave medsebojne odnose in od zaposlenih zahtevati strokovno in odgovorno opravljanje dela, seveda ob primerni nagradi. Zavzemal pa se bom tudi za dodatna strokovna izpopolnjevanja delavcev na občini.«

Gospod Maffi, vprašanj o vaših načrtih in bodočem delu je še veliko. Prihranimo jih za naslednje številke občinskega časopisa Most, ki bo prav tako kot do sedaj izhajal štiri krat letno. Prosim, da nam ob koncu pogovora poveste, česa se boste lotili v prvem mesecu vašega županovanja?

»Prvi teden mojega županovanja je minil zelo hitro. Predvsem sem spoznaval, s katerimi dolžnostmi se moram kot župan soočiti. Velikokrat sem bi presenečen, o čem vse se mora župan odločati. Lotili smo se priprav na odkup hiše, v kateri je bila nekdaj policijska postaja v Desklah, urejamo odnose s Soškimi elektrarnami Nova Gorica, sodelujemo z ministrstvom za okolje in prostor glede izključitve dela koncesij iz primerne porabe, za sejo občinskega sveta pripravljamo gradivo za sprejem rebalansa.

Dovolite mi, da sedaj zahvalim vsem občankam in občanom, ki so volili zame. Želim si sodelovanja z ljudmi, da bi lahko skupaj sooblikovali podobo in dejavnosti lepe Soške doline.«

Volitvam 2006 ob rob

>> Miran Ipavec, župan od 2002–2006

Spoštovani bralci in bralke MOST-a, zahvaljujem se vsem, ki ste meni in svetniški skupini Liberalne demokracije Slovenije pred štirimi leti zaupali svoj glas in nam dali možnost, da vodimo občino Kanal ob Soči, ji vlijemo nekaj novega življenja, svežih idej, novih projektov, skratka, da popestrimo, polepšamo in izboljšamo vsakdanje življenje.

Po vsakem končanem mandatu ostane še vrsta stvari, ki jih je treba dokončati. Žal nam te možnosti, da bi to in še kaj drugega pripeljali do konca, niste zaupali še enkrat. Pravzaprav je bilo letos težko zmagati. Za svetniška mesta se je letos potegovalo kar trinajst list in šest jih je bilo izvoljenih. Za županski stolček so se borili štirje kandidati.

Nismo obljubljali vse povprek in nismo igrali umazane igre, nismo trgali plakatov in ne hodili od hiše do hiše. Kot smo videli, so bila s temi volitvami postavljena nova pravila. Večkrat bi morali poudariti, da je izvajalca za rekonstrukcijo ceste skozi Deskle izbralo ministrstvo za okolje in prostor, ki ga vodi minister iz vrst SLS-ja, in ne kanal-ska občina, ki jo je vodila LDS, ali kandidat LDS-a za župana Jožef Kralj.

Tudi nova občinska oblast je še ni dokončala. Dejstva, katere stranke ne podpirajo novele zakona o vključitvi obolelih zaradi azbesta izven tovarne, tudi nismo na veliko razglašali. Torej nismo izgubili treh svetniških mest od dosedanjih šestih na račun stranke na državnem, pač pa na občinskem nivoju. Zato je moja odločitev o odstopu z mesta predsednika občinskega odbora LDS Kanal pričakovana in edina pravilna.

Letošnje volitve so pač bile v znamenju kritiziranja in širjenja neresnic o obstoječi občinski garnituri, pri čemer so prevladovali prav pristaši zmagovalcev.

Kar so prinesle lokalne volitve drugod po Sloveniji, so prinesle tudi k nam: polarizacijo oziroma delitev v dve skupini. Politične stranke v občini so se čudno obnašale. Levičar v drugem krogu županskih volitev ni podprla leve, kar je verjetno tudi odločilo volitve. Šlo je tudi za (p)osebne interese. Profesionalni podžupan(-ja) za nas pač ni bil sprejemljiv in to je pač zelo vplivalo na končno (ne)podporo.

Tudi številna društva in organizacije so se opredeljevali strankarsko. Zveza borcev me je v letošnjem letu nagradila za zvesto privrženost njihovi organizaciji, pred volitvami pa me je, zelo čudno, povsem ignorirala (komemoracija v Kanalu). Celo Lig, ki mu je občina v preteklem mandatu

asfaltirala praktično vse ceste in kjer imam svoje podjetje, v katerem so zaposleni številni domačini, kar ohranja demografsko ogrožene kraje, se je odločil dati »mojemu« kandidatu le polovico glasov. S tako podporo padejo vsi ideali in prva prilika za pobeg v dolino ali še dlje, bo nemudoma izkoriščena.

Na prvem občinskem svetu sem v zadnjem nagovoru kot župan občine Kanal ob Soči izrazil bojazen, da ne bodo občino vzeli kot vojni plen. Sposobni ljudje naj ostanejo, dobri projekti pa naj se nadaljujejo! Želim si, da bi nov župan in novi svetniki opravljali svoje delo nadvse uspešno. In da se bodo ljudje čez štiri leta odločali glede na narejeno in ne samo na to, kdo ima glasnejšo in agresivnejšo volilno kampanjo. Žal letos volilci niso dovolj ovrednotili narejenega dela in pozitivnih stvari v preteklem mandatu.

Za konec pa še zahvala vsem sodelavcem, svetnikom, predsednikom KS, podjetjem, ustanovam, društvom, klubom in organizacijam ter vsem občanom in občankam dobre volje, s katerimi sem delil slabe in dobre trenutke v svojem mandatu. Pričakujem, da se bodo odnosi s pobrateno občino Sonnino nadaljevali, druge mednarodne aktivnosti, prireditve in srečanja pa dobili nov zagon.

In da bi MOST - informativen in neodvisen - živel še dolgo, dolgo let!

Sveti krajevnih skupnosti

Občinska volilna komisija je konec oktobra ugotovila izid glasovanja za člane krajevnih skupnosti občine Kanal ob Soči. Celotno poročilo občinske volilne komisije je dostopno na svetovnem spletu (www.obcina-kanal.si).

KS Anhovo-Deskle

V svet krajevne skupnosti Anhovo-Deskle so bili izvoljeni Lidija Rahotina, Klemen Stanič, Aleš Tinta, Bruno Koncut, Andrej Valentinčič, Rajko Brezigar, Stojan Valentinčič, Silvija Matevžič, Metko Goljevšček, Jože Valentinčič in Edi Konjedic.

KS Avče

Svet krajevne skupnosti Avče sestavljajo Karel Bajt, Tatjana Žabar, Ljubomira Boltar, Erik Marušič, Matej Pavšič, Albert Jakopič in Jožef Gorjup.

KS Kal nad Kanalom

V svet krajevne skupnosti Kal nad Kanalom so bili izvoljeni Elza Pavšič, Anton Levpušček, Jožko Podgornik, Stane Kofol, Petra Pirih, Aleksander Humar, Miro Rijavec, Cveto Ipavec, Radovan Konjedic, Vojko Lipičar in Karlo Lipičar.

KS Kambreško

V svet krajevne skupnosti Kambreško so bili izvoljeni Milan Hvalica, Zdenko Bernik, Bojan Makarovič, Tina Gerbec, Srečko Tomazetič, Anton Klemenčič in Zdravko Gerbec.

KS Kanal

V Kanalu svet krajevne skupnosti sestavljajo Marijan Nanut, Miran Pregelj, Borut Jurca, Valentina Dugar, Ivo Kodermac, Boris Čufer, Risto Djurč, Stojan Lazar, Jožef Laščak, Miran Gabrijelčič, Radenko Simić, Jožef Žabota in Marko Bucik.

KS Lig

V svet krajevne skupnosti Lig so bili izvoljeni Bogdan Markič, Adrijana Velišček, Vilma Velušček, Valentina Velišček, Vili Kofol, Urška Humar Bajt, Eda Tomažič, Slavica Markič in Franc Urbančič.

KS Lepa

Svet krajevne skupnosti Levpa sestavljajo Robert Humar, Aleksander Skrt, Barbara Skrt, Aleksander Štrukelj, Darko Ipavec, Evgen Jug, Marta Levpušček in Roman Skrt.

KS Ročinj-Doblar

V svetu krajevne skupnosti Ročinj-Doblar bodo naslednja štiri leta Rudolf Brezavšček, Valerija Mugerli, Bojan Malnič, Boris Mugerli, Gabrijela Ipavec, Vida Malnič, Miloš Bavdaž, Andrej Kragelj in Nevenka Malnič.

Tesen okvir možnega

>> Breda Medvešek

Končno smo dobili tako težko pričakovano novelo pred osmimi meseci sprejetega zakona o odpravljanju posledic dela z azbestom. Pa so nas, azbestaše, tudi tokrat razočarali.

Kot se verjetno še spomnite, je vladna koalicija s predsednikom vlade vred letos marca obljubljala, da bo takoj potem, ko bo azbestni zakon sprejet, pripravila spremembo, s katero bo odpravila vse pomanjkljivosti, ki jih je zakonu očitala in dokazovala opozicija oziroma predstavniki prizadetih.

V televizijskem prenosu seje državnega zbora na predzadnji novembrski četrtek smo bili priča še enemu poskusu opozicijskih strank, da bi kolege iz vrst vladne koalicije prepričali o nujnosti vključitve sprememb v predlog novele azbestnega zakona. Po več kot tri ure in pol trajajoči razpravi je bilo jasno, da je bitka za boljši zakon izgubljena.

Vladna koalicija namreč ni podprla sprejema amandmaja k 1. členu novele, ki bi omogočal, da bi bile pravice do socialne in zdravstvene varnosti zagotovljene tudi vsem prebivalcem, ki so bili z azbestom v stiku v bivalnem okolju. To je hkrati pomenilo, da glasovanje o ostalih amandmajih ni bilo več mogoče, ampak je prisotnim poslancem preostalo le glasovanje o okleščeni noveli zakona. S tem so bili poslanci opozicije postavljeni ob zid. Večina vseh prisotnih poslank in poslancev je glasovala za zakon, le trije proti. Pred glasovanjem je nekaj poslancev pri obrazložitvi glasu z nelagodjem in razočaranjem razlagalo, da bodo, čeprav neradi, tako okleščen in slab zakon podprli, toda le zato, da bi bili odškodnine za uničeno zdravje deležni vsaj tisti okoliški prebivalci, ki bodo zboleli za mezoteliomom. Bolje to, kot nič, torej. Ni pa jih bilo malo iz vrst vladnih strank, ki so do zadnjega trdili, da je zakon ustrezen.

Sprejeta pravica za prebivalce, ki zbolijo za mezoteliomom, je le obliž na veliko rano vsem prizadetim – krajanom in poklicno obolelim, kajti ostalih problemov, ki so jih nameravali rešiti predlagatelji (nesprejetih) amandmajev, novela zakona ni rešila. Resno upamo le, da bodo tistim, ki bodo morda zboleli za tako hudo boleznijo, kot je mezoteliom, državni uradniki dodeljevali pravice po hitrih postopkih.

Čeprav sta bili naglica in nepopustljivost, s katerima se je vlada spomladi lotila sprejemanja zakona, dokaj sumljivi, pa smo vseeno še upali, da bosta končno le prevladali modrost in pravičnost. Prazne sanje! Četrtkovo dogajanje v parlamentu je nedvoumno pokazalo, da smo tudi azbestaši le ena od skupin aktualnih statistik v igrh političnih strank. Le da smo bolj pohlevni od ostalih. Svoje probleme smo doslej reševali po ustaljenih poteh – z dogovarjanji, razlagami, obveščanjem, pripombami in argumentiranim prepričevanjem. Do kdaj še?

Malo jih je med obolelimi, ki premorejo viške življenjske energije, še manj takih, ki jih usmerjajo v reševanje zapletov z azbestno zakonodajo. Nad azbestaši namreč visijo strahovi in negotovost zaradi lastnih usod, usod svojcev, nekdanjih sodelavcev, znancev in sokrajanov. In večino obolelih to obremenjuje do take mere, da ji jemlje energijo za vse, kar se ne dotika zgolj skrbi za vsakodnevno lastno preživetje.

Tu ne mislim na ekonomsko preživljanje (čeprav večini tudi v tem smislu ni z rožicami postlano), v mislih imam prizadevanje za ohranjanje tiste ravni zdravja, ki je prizadetim po dolgoletni izpostavljenosti azbestnemu prahu še ostala. Ne mislite, da nič ne storimo zase. O tem, da nam ni vseeno, priča navsezadnje tudi dobra obiskanost zdravstveno rekreativnih aktivnosti in predavanj, ki jih s pomočjo strokovnih služb organizira Društvo obolelih zaradi azbesta. Zavedamo se, da zdravil za boleznijo, ki jih povzroča azbest, medicina še ne pozna; izjema je le pljučni rak, ki ga je v njegovi zgodnji fazi mogoče z operacijo uspešno odstraniti.

Cinizem boli. Umirajo svojci, prijatelji in znanci, vlada pa se spreneveda. Državni uradniki na primer menijo, da bi pravilnik o vodenju registra oseb, ki so bili v Sloveniji izpostavljeni azbestu, preveč stigmatiziral te osebe in zato njegove vzpostavitev ne odobrava. Čisti cinizem! Z vsem spoštovanjem, gospodje državni uradniki, mi smo stigmatizirani že po naravi stvari (azbesta!). Stigmatizirani smo zaradi dokazano krajše življenjske dobe, zaradi slabše kakovosti življenja, zaradi težje zaposljivosti, nič kaj rade nas nimajo niti zavarovalnice, ki nam pri življenjskem zavarovanju postavljajo manj ugodne pogoje kot ostalim smrtnikom. Res pa je, da našo stigmo povečuje tudi neprimeren odnos države do ljudi, ki so (ali še bodo) žrtve uporabe azbesta.

Če si videl nekoga umirati za pljučnim rakom, morda celo za mezoteliomom, potem ne boš tega nikoli več pozabil. Resnici na ljubo: posameznim razpravljalcem na državnoborski seji je bila beseda mezoteliom tako nepoznana, da so jo večkrat celo narobe izgovorili. Ne zamerim jim, saj so med njimi le redki z medicinsko izobrazbo, zato pa upam, da so se o resnosti azbestne problematike, o kateri so odločali, resnično dovolj dobro seznanili.

Verjamem, da so bila prizadevanja precejšnjega števila sodelujočih v razpravah iskrena. Marsikdo iz krajev ob Soči jim je hvaležen zanje. Pa tudi prizadevanja tistih, ki so pripravljali amandmaje, so vredna zahvale. Želim verjeti, da so tudi tisti, ki so zagovarjali stališče vlade, to počeli zgolj zato, ker so ravnali v skladu s trenutno politično klimo, čeprav tudi to ne more opravičiti njihovega ravnanja. Zelo pa me motijo trditve in izgovori poslancev iz vrst vladne koalicije, da je sprejem takega zakona »kompromis v okviru možnega«. Kaj je v tem primeru »možno«? Bo »okvir možnega« za reševanje posledic, ki jih

je povzročil azbest, v nedogled tako ozek, da vanj nikakor ne bo mogoče uokviriti drugega zakona? Kolikokrat bomo to še doživeli? Nekateri azbestaši žal nikoli več.

Vem, da ta članek morda ni objavljen v pravem časopisu, saj po vsej verjetnosti ne bo prišel do ustreznih naslovnikov. Na žalost pa tudi tistih pisanj z azbestno tematiko, ki ugledajo luč sveta v visokih nakladah, ne preberejo vedno pravi ljudje. Ali pa morda tudi tem ni mar. Morda pa vendarle. Prav v času, ko pišem ta zaključek, so namreč mediji objavili vest, da je državni svet Republike Slovenije sprejel odločilni veto na novelo azbestnega zakona, kar pomeni, da bo zakon spet pristal v parlamentarnem postopku. Zaželimosi, da bi imel azbestni zakon tokrat vsaj zaradi posebnega vzdušja ob bližajočih se praznikih več sreče.

Občni zbor turističnega društva

>> Alenka Hvala

Člani Turističnega društva Kal nad Kanalom so se 28. oktobra zbrali na drugem rednem letnem občnem zboru.

Po izvolitvi delovnega predsedstva je predsednik društva Metod Pirih prisotne seznanil z realizacijo načrta za leto 2006. Ugotovljeno je bilo, da je bil načrt dela v celoti izpolnjen, njegovo izvrševanje pa se je začelo že februarja z otroškim pustnim sprevedom. Nadaljevalo se je aprila s čistilno akcijo v krajevni skupnosti in pohodom ob prazniku vaškega patrona svetega Jurija. Kresovanje na predvečer 1. maja pa je bilo zaradi slabega vremena prestavljeno na 23. junij, ko se je kresnega večera udeležilo veliko število krajanov. Maj je prinesel v kraj nepozabni kulturni dogodek, v vaški cerkvi je namreč pod taktirko gospe Adele Jerončič izzvenela Haydnova Missa Brevis. Septembra sta turistično društvo in krajevna skupnost skupaj poskrbeli, da je praznovanje krajevnega praznika Angelska nedelja potekalo tako, kot se spodobi za največji vaški praznik. V oktobru je sledil še tradicionalni pohod na Vetrnik, z občnim zborom pa je bil načrt dela za leto 2006 izpolnjen.

Sledilo je še poročilo blagajničarke, ki so ga prisotni potrdili, nadzorni odbor in disciplinsko razsodišče pa nista imela pripomb na delo društva oziroma njenih članov.

Desklan Samuel Žbogar veleposlanik v ZDA

>> Vanda Colja

Samuela Žbogarja iz Deskel je življenje omrežilo s svetovno zunanjo politiko. Za bralce časopisa Most smo se z gospodom Žbogarjem pogovarjali preko elektronske pošte, saj živi in dela v Ameriki.

Postal je veleposlanik Republike Slovenije v ZDA. Z veseljem se je odzval naši prošnji, da bi ga predstavili v domačem časopisu. Prav gotovo je Samuel Žbogar za našo občino ena pomembnejših osebnosti, na katero smo kot njegovi rojaki ponosni in pričakujemo, da nas bo ob vrnitvi obiskal.

Veleposlanik Nj. Eksc. Žbogar Samuel prosim, če bi se lahko s kratkim življenjepisom predstavili bralcem časopisa Most, ki ga izdaja občina Kanal ob Soči, kamor sodi tudi vaš rodni kraj Deskle.

»Rodil sem se marca 1962. Osnovno šolo sem končal v Desklah, gimnazijo v Novi Gorici. Po končanem študiju mednarodnih ved na FSPN v Ljubljani (z diplomsko nalogo politično združevanje Evrope) sem se zaposlil najprej na Zavodu za mednarodno znanstveno, tehnično in kulturno sodelovanje ter zatem na takratnem Republiškem komiteju za mednarodno sodelovanje. 1990 sem kot predstavnik Slovenije odšel v Zvezni sekretariat za zunanje zadeve v Beograd in tam ostal do osamosvojitve. Ob osamosvojitvi smo slovenski diplomati ostali v Sloveniji in pomagali vzpostavljati novo Ministrstvo za zunanje zadeve. Od leta 1991 sem zaposlen na Ministrstvu za zunanje zadeve, nazadnje kot državni sekretar od 2001 do 2004. V tujini sem služboval na Kitajskem, pri OZN v New Yorku in sedaj v Washingtonu. Govorim angleško, italijansko, francosko, srbsko ter nekaj kitajščine, ki sem se je naučil v Peking. Sem poročen in z ženo Majo imava tri otroke.«

V uradnem življenjepis na spletni strani vas vedno naslavljajo z Nj. Eksc. Žbogar Samuel. V katerih primerih se uporablja ta naslov?

»Titula Nj. Eks. (njegova ekselenca, op. p.) je uradna in protokolarna oblika naslavljanja veleposlanikov.«

Izobrazba, ki ste si jo izbrali po gimnaziji, je nedvomno začrtala vašo življenjsko pot v mednarodne politične vode. Pred slovensko osamosvojitvijo ste bili sekretar v upravi za sosednje države v zveznem sekretariatu za zunanje zadeve v Beogradu. Kako bi opisali vaše delo in razmere v tistem času?

»Beograd je izjemno prijetno mesto in bivanje tam mi je ostalo v lepem spominu. Je pa bil hkrati to čas, ko je Jugoslavija že razpadala, kar je v Srbiji sprožalo »spontane« proteste proti Sloveniji. S kolegi v zveznem sekretariatu smo sicer imeli korektne odnose.«

Ste opazili med delom v Beogradu in delom v Zagrebu, kjer ste leta 1991 sprejeli obveznosti sekretarja v predstavnem uradu RS pri opazovalni misiji EU, velike razlike?

»V Zagrebu sem delal kot predstavnik Slovenije oziroma slovenskega ministrstva za zunanje zadeve. Urad pri opazovalni misiji EU v Zagrebu je bil prvo neformalno predstavništvo Slovenije v tujini. Slovensko in nekdanje jugoslovansko ministrstvo se seveda precej razlikujeta – ne samo po številu in starosti zaposlenih, temveč predvsem po načinu dela in pristopu do dela. Tudi svet in tehnologija sta se veliko spremenila v zadnjih 15 letih.«

Iz Pekinga v ZDA

Po šestih letih službovanja so vam zaupali naloge svetovalca ministra v ministrstvu za zunanje zadeve (MZZ) in sekretarja v uradu generalnega sekretarja (MZZ). Že naslednje leto, to je bilo 1993, pa ste komaj enaintridesletni postali začasni odpravnik poslov in prvi sekretar Veleposlaništva RS v Peking. Kako se spominjate službovanja na Kitaj-

Predaja poverljivih pisem predsedniku ZDA Georgu Bushu 15. septembra 2004. Na fotografiji je celotna družina Žbogar in ožji sodelavci predsednika Busha. (Fotografiji sta last Samuela Žbogarja)

skem? Ste tam živeli z družino? Kakšen je bil vaš delovni dan, katere so bile vaše naloge in odgovornosti?

»V Peking sem z družino prišel februarja 1993 in ostal tri leta. Bil sem prvi slovenski diplomat na Kitajskem in sem seveda moral najprej vzpostaviti veleposlaništvo. Kar nekaj mesecev smo uradovali iz hotelske sobe. Čez pol leta sta prišla veleposlanik in korespondentka – prevajalka za kitajščino. To je bil čas vzpostavljanja odnosov s pomembno svetovno silo. V času mojega bivanja sta Peking obiskala zunanji minister in predsednik vlade. Počasi se je začel krepiti tudi interes gospodarstva, kar se je bolj razvilo v kasnejših

letih. Kitajska je ogromna država dolge zgodovine in civilizacije. Tudi način življenja je drugačen in Evropejec potrebuje kar nekaj časa, da se navadi na t.i. kulturni šok.«

Po vrnitvi domov ste prevzeli dolžnosti svetovalca vlade kot državni podsekretar in vodja Sektorja za Afriko, Azijo, latinsko Ameriko in Pacifik v MZZ. Preprostem občanu so naslovi vaših delovnih nalog zelo zapleteni, morda skoraj nerazumljivi. Bi nam prosim pojasnili, s čim ste se soočali kot svetovalec vlade?

»Kot svetovalec vlade sem bil odgovoren za sektor izvenevropskih držav, kot se mu je takrat reklo. Ko sem prevzel mesto, smo ime spremenili v sektor za Afriko, Azijo, latinsko Ameriko in Pacifik. V sektorju smo pokrivali politično sodelovanje Slovenije z državami teh kontinentov, med katerimi je več pomembnih sil, kot na primer Kitajska, Japonska, Avstralija, Iran, Izrael, Egipt, južna Afrika, pa Argentina s številno slovensko skupnostjo ter seveda številne druge pomembne države. Pod politično sodelovanje s temi državami mislimo predvsem na pripravo obiskov politikov v obe smeri, spremljanje dogajanja v teh državah in priprava ustreznih informacij, pripravo sporazumov

na različnih področjih sodelovanja, sodelovanje z veleposlaništvom v Ljubljani ali na Dunaju (od koder nas običajno pokrivajo) pri iskanju poti krepitve odnosov med državama.«

Od leta 1997 pa do 2001 ste bili namestnik stalnega predstavnika in minister svetnik Misije RS pri OZN v New Yorku. Hkrati pa ste bili tudi namestnik RS v varnostnem svetu OZN? Kako ste usklajevali vse naloge?

»Od leta 1997 do 2001 sem bival v New Yorku. V tem času sem bil namestnik stalnega predstavnika/veleposlanika Slovenije pri OZN. Slovenija je bila v letih 1998 in 1999 nestalna članica var-

nostnega sveta OZN in v teh dveh letih sem bil tudi namestnik stalnega predstavnika Slovenije v varnostnem svetu. To je bila izjemna izkušnja za vse, ki smo takrat delali za Slovenijo v New Yorku. Mislim, da smo delo izjemno dobro opravili in potrdili, da lahko Slovenija v mednarodni skupnosti prevzema tudi najzahtevnejše naloge. Takratna misija je bil nekakšen »dream team«, saj vsi takratni sodelavci sedaj opravljamo odgovorne naloge znotraj slovenske diplomacije.

Od leta 2001 pa do 2004 ste opravljali naloge državnega sekretarja, ki so vam prav gotovo prinesle največ izkušenj. katerim zadevam ste se v tem obdobju največ posvečali?

»Državni sekretar je zadolžen za vse. Gotovo pa sta bila največja projekta vključevanje v EU in NATO, ki smo ju zaključili v tem obdobju. Po nenadni smrti državnega sekretarja Ignaca Goloba 2002 sem prevzel tudi NATO dosje in vodil pogovore z NATO o vstopu Slovenije. Ta čas je bil posebej zanimiv zaradi priprav referendumu o vstopu v NATO, na katerem smo se Slovenci zelo jasno opredelili za članstvo. Ponosen sem, da smo v tistem obdobju okrepili t.i. humanitarno dimenzijo slovenske zunanje politike. Poleg izjemno uspešnega in svetovno znanega fonda za deminiranje smo ustanovili še Center za pomoč travmatiziranim otrokom, ki ravno tako uspešno deluje v več kriznih območjih.«

Leta 2004 pa ste postali vodja projektne skupine za predsedovanje Republike Slovenije OVSE 2005. Kako ocenjujete prizadevanja in cilje OVSE, če jo pogledate iz Slovenije in kako, če nanjo gledate iz Amerike? Kaj bi spremenili, če bi imeli moč čarobne palice?

»Predsedovanje Slovenije OVSE je bilo doslej najzahtevnejša mednarodna funkcija Slovenije in jo je izjemno opravila. OVSE smo prevzeli januarja 2005 v zelo slabem stanju – brez generalnega sekretarja, brez proračuna in z izjemno slabim vzdušjem v sami organizaciji. Spomnimo, da se je takrat RF odkrito spraševala o smiselnosti organizacije. Predsedujoči – minister dr. Rupel je bil med letom izjemno aktiven in konec leta smo organizacijo predali naprej v veliko boljšem stanju. Uspešno smo posredovali pri reševanju krize v Kirgiziji, bili zelo aktivni na Balkanu ter več kriznih situacij pripeljali bližje rešitvi.«

Kdaj ste postali veleposlanik in za koliko časa ste se odselili v ZDA ter kje stanujete?

»Poverilna pisma sem predal predsedniku ZDA Georgu Bushu 15. septembra 2004. V ZDA imajo prijeten običaj, da slovesnosti prisostvuje družina in je dogodek s tem postal del naše družinske zgodovine. Vsi diplomati imamo običajni mandat štiri leta. V ZDA bom tako verjetno ostal še v času slovenskega predsedovanja EU v prvi polovici 2008 ter se zatem vrnil v Slovenijo. Stanujem v Chevy Chase, ki meji na DC in je od Washingtona oddaljen pol ure vožnje. Trenutno najemamo hišo, v prihodnjem letu pa bodo zaključili prenovo novega veleposlaništva in rezidence. Od nekdanje države smo napreč nasledili stavbo veleposlaništva v središču Washingtona.«

Delo veleposlaništva obsega politično, ekonomsko, konzularno, obrambno in kulturno področje, kakor tudi na področje medijev, slovenske skupnosti, predstavništev v ZDA in predsedovanja OVSE. kateremu izmed področij posvetite največ časa in zakaj?

Z otroki pred Kapitolom.

»Aktiven poskušam biti na vseh omenjenih področjih. Slovenija v ZDA potrebuje večjo prepoznavnost, zato poskušam biti aktiven in viden v samem Washingtonu kot izven njega. Na političnem področju smo okrepili konzultacije med državama in po dveh obiskih ministra za zunanje zadeve dr. Dimitrija Rupla lani, je julija letos na povabilo predsednika ZDA obiskal Washington predsednik vlade Janez Janša. Obisk je bil izjemno uspešen, saj je ne samo potrdil odlične in zavezniške odnose med državama, ampak tudi postavil temelje za sodelovanje v prihodnjih letih do slovenskega predsedovanja EU. Veliko obiskujem slovenske organizacije v ZDA in vsakokrat se navdušujem nad pogumom ljudi pred sto leti, ki so se v pogojih tistega časa in brez denarja odpravili v neznano iskat boljše življenje. V veleposlaništvu smo okrepili kulturne prireditve. Letošnjo 15. letnico samostojnosti smo na primer praznovali s klavirskim koncertom dveh slovenskih umetnikov v znanem Kennedy centru, ki simbolno in tudi drugače spominja na naš Cankarjev dom. Gospodarsko sodelovanje med državama bi lahko bilo večje in v veleposlaništvu poskušamo v poslovnem svetu širiti uspešno zgodbo o Sloveniji. Če je potrebno se seveda moram posvečati tudi konzularnim zadevam. Potovanje Slovencev v ZDA brez vizumov na primer je pomembna pridobitev, nad katero moramo stalno bedeti, da je v teh časih poostrenih varnostnih skrbi v ZDA ne bi izgubili.«

Slovenija in ZDA

Ali lahko naša zunanja politika vpliva na mnenje ZDA o nas? Je naša zunanja politika za ZDA pomembna? Zakaj je mnenje ZDA pomembno za razvoj in napredek Slovenije?

»Z ZDA delimo isti sistem vrednot – demokracijo, človekove pravice, vladavino prava. Interes ZDA, da se omenjene vrednote širijo v mednarodni skupnosti, je tudi naš interes. ZDA so pomembna svetovna velisila in preko NATO naša zaveznica.«

Kako ocenjujete razmere, kakršnega je sprožilo zunanjepolitično »mesijanstvo« predsednika države Janeza Drnovška oziroma njegova ideja o reševanju sveta, pa tudi kako njegove poteze ocenjujete v ZDA?

»ZDA in mednarodna skupnost nasploh pozitivno sprejemajo vsako pobudo, ki si prizadeva prispevati k reševanju številnih problemov tega sveta. Kot takšna je bila pozdravljena tudi humanitarna pobuda predsednika dr. Drnovška glede Darfura.«

Kako vpliva takšen dogodek na oblikovanje mnenja o Sloveniji. Naj bomo Slovenci na taka dejanja ponosni ali naj si želimo, da se ne bi zgodila?

»Vsaka pobuda, ki krepi odpiranje in interes Slovenije in Slovencev za dogajanje in probleme v mednarodni skupnosti, je pozitivna in prispeva k dozorevanju in samozavesti Slovenije. Slovenci smo zbrali za Darfur okrog milijon dolarjev, kar je glede na število prebivalstva pomemben dosežek.«

Kateri dogodki so v Ameriki zaznamovali vaše najlepše dneve in kateri so tisti dogodki, ki so vam povzročili največ skrbi in skrajnih rešitev?

»Ravnokar sem na polovici svojega mandata v ZDA. Osebo in emocionalno najmočnejši je bil vsekakor dan, ko sem predal poverilna pisma predsedniku ZDA. Najpomembnejši dogodek pa je bil seveda obisk predsednika vlade Janeza Janše julija letos. Poleg pogovora s predsednikom ZDA v Beli hiši smo predsedniku vlade organizirali razgovore s podpredsednikom in predsednikom ameriškega senata, predsednikom kongresa ter državno sekretarko Condolise Rice. V rezidenci smo organizirali večerjo z uspešnejšimi Slovenci v ZDA. Večerjo s 40 gosti iz političnih, znanstvenih in gospodarskih struktur ZDA pa smo organizirali v knjižnici priznane univerze v Georgetownu. Predsednik vlade Janša je imel več intervjujev za ameriške medije. Pred obiskom Washingtona pa je obiskal Slovence v Clevelandu in Pensilvaniji.

V preostalih dveh letih se bomo posvetili predvsem pripravam in zatem vodenju predsedovanja Slovenije EU, ko bomo v Washingtonu partner za dnevne konzultacije ZDA in EU. Ter seveda dokončanju prenove veleposlaništva in rezidence, njihovo otvoritev prihodnje leto.«

Vesele praznike in srečno 2007 voščimo
bralkam in bralcem glasila Most ter
vsem prebivalcem Občine Kanal ob Soči

www.salonit.si

C.Prekomorskih brigad 20, 5290 Šempeter pri Gorici

- PARCELACIJE
- UREJANJE MEJ
- DOLOČITEV ZEMLJIŠČA POD STAVBO
- VPIS STAVBE V KATASTER STAVB
- GEODETSKI NAČRTI
- ZAKOLIČBE

NUDIMO VAM BREZPLAČNO SVETOVANJE

tel.: 05 39 39 228 fax: 05 39 39 229
GSM: 031 878 988 GSM: 041 480 751
e-mail: martina.krajnik@siol.net, nevenka.skabar@siol.net

Koledar prireditev v občini Kanal ob Soči

>> pripravila Tina Gerbec, TIC Kanal

DECEMBER 2006

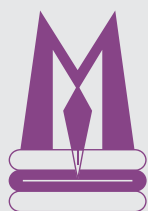
- **petek, 22. decembra:** ob 10. uri v Desklah bo gledališka predstava za učence OŠ Kanal: KD Svoboda Deskle
- **petek, 22. decembra:** Veseli december - v šotoru v Desklah bo nastopila skupina Blues back: Mitja Bernik
- **sobota, 23. decembra:** ob 20. uri bo tretja predstava za abonma z naslovom Selma in Lojzka, ki jo bodo odigrali igralci Gledališča Koper: KD Svoboda Deskle
- **torek, 26. decembra:** ob 19. uri bo v dvorani kulturnega doma v Desklah proslava ob dnevu samostojnosti: občina Kanal ob Soči
- **torek, 26. decembra:** Veseli december - v šotoru v Desklah bo nastopila skupina Talisman: Mitja Bernik
- **torek, 26. decembra:** na Kambreškem bodo že enajstič zapovrstjo pričakali Dedka Mraza: TRD Globočak in KS Kambreško
- **torek, 26. decembra:** tradicionalno žegnanje konj: Konjeniško društvo Korada
- **torek, 26. decembra:** turnir v malem nogometu: MK Sizif Ročinj
- **sreda, 27. decembra:** novoletno srečanje krajanov in prihod Dedka Mraza: TD Kanal
- **sreda, 27. decembra:** popoldan bo v Desklah nastopil pravljicar Franci Rogač: KD Svoboda Deskle
- **četrtek, 28. decembra:** Veseli december - v šotoru v Desklah bo nastopila skupina Malibu: Mitja Bernik
- **četrtek, 28. decembra:** ob 17. uri bo v Desklah nastopila skupina Mehki čevlji (Kosovelov dom v Sežani) z igro Coprnice v mehkih čevljih: KD Svoboda Deskle

FEBRUAR 2007

- **nedelja, 11. februar:** v nedeljo bo v Kanalu tekmovanje mask: TD Kanal
- **sobota, 17. februarja:** pustna sobota: TD Kanal
- **nedelja, 18. februarja:** pustna nedelja v Morskem: ŠD Morsko

MAREC 2007

- **nedelja, 4. marca:** v Desklah bo proslava ob dnevu žena: DU Deskle
- **nedelja, 4. marca:** v Desklah bo pomladanski ples: TR Odporne želve

Manufaktura
Trgovsko podjetje d.d. Nova Gorica

MANUFAKTURA DESKLE

Srebrničeva 20
Tel.: (05) 305 20 14

Obratovalni čas do 31. 12. 2006:
ponedeljek – sobota:
od 8. do 12. ure in od 15. do 18. ure

MANUFAKTURA KANAL

Trg svobode 5
Tel.: (05) 305 10 59

Obratovalni čas do 31. 12. 2006:
ponedeljek – petek:
od 8.30 do 18.30 ure
sobota: od 8.30 do 18. ure

Manufaktura, kjer je dober nakup pravilo.

- **POPUSTI V DECEMBRU:**
20 % ZA BUNDE, JAKNE, PLAŠČE
20 % ZA OZNAČENO KONFEKCIJO
- **VIKENDI UGODNOSTI**
- **NOVO, NOVO, NOVO:**
OBIŠČITE OUTLET TRGOVINO V NOVI GORICI, SEDEJEVA ULICA 6 (PRI CERKVI)

KUPON

-10%
-10%
-10%
-10%

Kupon za 10% gotovinski popust

za nakupe v poslovalnicah

MANUFAKTURA Deskle in MANUFAKTURA Kanal

izkoristite do 6. 1. 2007.

Kmalu bo leto dni delovanja TIC-a

>> Tina Gerbec

Od otvoritve Turistično informacijskega centra (TIC) v Kanalu bo kmalu minilo eno leto. TIC se v Kanalu poleg informiranja turistov, ukvarja tudi z organizacijo poletnih prireditev, sodeluje pa tudi pri različnih mednarodnih projektih.

S prihodom poletnih dni smo v TIC-u zaznali znatno povečanje števila obiskovalcev. Ti se zanimajo predvsem o samem Kanalu, o prenočiščih in gostilnah. V občini sta za turiste najbolj privlačna reka Soča in izlet na Kanalski Kolovrat. Gostje prihajajo predvsem iz Nemčije, Avstrije in Italije, sledijo jim Angleži, Slovenci in Nizozemci. Glede okoliških krajev pa jih zanimajo predvsem Brda in slovenske gore. Slovenci veliko povprašujejo o samih prireditvah in dogodkih v občini.

Kar pa se tiče prireditev, se lahko TIC pohvali z organizacijo Svetovnega pokala v skokih z višini 2006, Festivalom narodov, proslavo ob 100-letnici Bohinjske železnice, pobratenjem z občino Sonnino in na koncu z organizacijo srečanja mladih v Kanalu v okviru združenja Carta di Cividale.

Letos smo izdali tudi novo brošuro o Kanalu in okolici, načrt mesta Kanal ter šest različnih razglednic z motivi Kanala in okolice. Tudi spletna stran turistično informacijskega centra v treh jezikih že deluje (www.tic-kanal.si). Poleg tega lahko organizatorji prireditev pri nas dvignejo obrazce za prijavo prireditve, za soglasje občine Kanal ob Soči za prireditev ter pridobijo dovoljenje za začasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom v primeru javne prireditve.

Zdrav duh v zdravem telesu

>> Alenka Hvala

Pred letom je prišlo do ideje, da bi v Kalu nad Kanalom poskrbeli za to, da bi bile ženske »fit«. Šolska telovadnica je bila na voljo, le dogovoriti se je bilo treba, kako bi vse skupaj potekalo.

Da je bila ideja prava se je potrdilo takoj, ko je bilo konec letošnjega septembra razobešeno vabilo za vpis k uram aerobike. Udeležba mlajših žensk in tistih v najboljših letih je bila nad pričakovanji.

Inštruktorica Kristina je že v prvih minutah srečanja poskrbela, da je pot tekla v potokih in da je kakšna kost zaškripala. Prvi koraki so bili negotovi, gibanje levo in desno v ritmu glasbe je tudi povzročilo kar nekaj težav. Veliko je bilo smeha, vendar vztrajnost je naredila svoje. Proti koncu prve ure smo se že kar usklajeno gibale in bile zadovoljne, saj smo mislile, da smo osvojile znanost aerobne vadbe. Kar pa se je v naslednji uri pokazalo za zmotno! Osnovni koraki so nam sicer šli od nog, vendar nadgrajevanje z novimi, »še nikoli videnimi«, nas je pripeljalo spet na začetek. S »špansko vasjo« smo se srečale pri koordinaciji gibov – tu bi lahko uporabila tudi frazo »levica ne ve, kaj dela desnica«. Roke niso hotele ubogati, zamahi naprej in nazaj ter levo in desno bi še kar šli, če jih ne bi bilo potrebno vsklajevati tudi z gibanjem nog – saj veste, kako gre: leva roka, desna noga, ... , pa še na ritem je treba misliti!

Kakorkoli že, vaja dela mojstra, zato smo tudi te težave premagale in pripravljene smo na nove izzive. Iz ure v ure smo bolj poskočne in tudi bolj »fit« bomo kmalu.

Na Vetrniku je veter letos zatajil

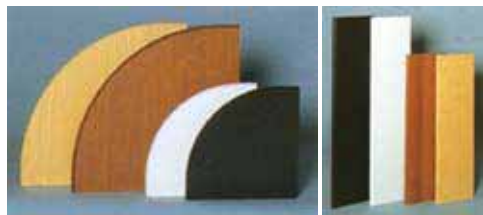
>> Alenka Hvala

Prvo oktobrsko soboto smo se v organizaciji Turističnega društva Kal nad Kanalom že tretjič podali na tradicionalni jesenski pohod na Vetrnik.

Ker dober glas seže zelo daleč, so se nam letos pridružili tudi pohodniki iz »doline«, celo s Krasa ni bilo predaleč do naših hribov. Že pred dogovorjenim časom se je zbralo lepo število udeležencev, ki so v svojih nahrbtnikih prinesli zvrhano mero dobre volje. Čakal nas je lep dan, čeprav sonca ni bilo v izobilju.

Pot nas je vodila »čez hribe in doline«, najprej skozi vas, nato čez »police« na 815 metrov visoki Ščur, sledil je spust proti Okroglemu in Vrhavcu. Ko smo se ravno privadili zloženemu koraku po nezahtevnem terenu, nas je že čakal vzpon proti cilju. Skozi jesenski gozd smo nabirali moči za najstrmejši del poti, ko smo pod vrhom 903 metrov visokega »Biškuca« morali pošteno zagristi v kolena. Vrh tokrat ni upravičil svojega imena, saj nas, v primerjavi s prejšnjima letoma, ni pozdravil z vetrom. Zato pa je bilo več časa za ugotavljanje, na kateri črti obzorja smo lani videli morje in v kateri smeri je Črna prst. Kar pozabili smo, da tokrat razgled po bližnji in daljni okolici ni bil najboljši.

Ko smo si za silo privezali dušo je sledil spust in nadaljevanje poti skozi Podgozd ter čez domače smučišče k izhodiščni točki – vaški šoli. Tu nas je čakala topla malica, za katero so poskrbele naše kuharice. Malo smo poklepetali, strnili vtise, eno ali dve zapeli in se utrujeni razšli. Tisti najbolj vztrajni pa so se poskusili tudi v ježi, saj se je tega dne v vasi ustavila konjenica Konjeniškega kluba Korada.

Obiščete nas lahko vsak dan
od 8 - 12 ure in 13 - 18 ure
ob sobotah od 8 - 12

TEKS LES CENTER

trgovina in storitve d.o.o.

Žnidarčičeva 23, 5290 Šempeter pri Gorici Tel.: 05 / 393 80 10

V naši ponudbi najdete:

- notranja vrata italijanskega proizvajalca
- laminatni podovi
- izgotovljeni parketi
- kuhinjski pulti
- itisoni in topli podovi
- stenske in stropne obloge
- notranje stopnice
- karnise, žaluzije in lamelne zavese po meri
- harmonika vrata po meri
- zaključne letve
- police

TEKS LES CENTER - center vašega doma

Edvard Valentinčič ali bolje poznan kot John Wayne

>> Bojan Perše

Priznam, to je bil najtežji intervju do sedaj. Kaj vprašati človeka, ki ima vse? Kaj vprašati nekoga, ki ve vse? Njegovo ime je uganka, njegovo razmišljanje še večja.

No, na koncu ni bilo tako težko, Edo kot mu reče Uršula je fejš možakar, intervju je potekal v domačem okolju pri njem doma, pila sva šampanjec, ki ga je posebej zame ohladil, v ozadju je igral radio. »Ma ne se sekirat«, je rekel in je steklo.

Začniva s tvojim imenom...

»Edvard Valentinčič, John Wayne,... Vem, da veste še kakšno. No, najbolj pri srcu mu je tisto kavbojsko. Kot majhen deček je hodil v kino v Anhovo, najraje pa imel kavbojske filme z Johnom Waynom, tako je ime tudi dobil. Tudi pošto dobivam na to ime.«

Slišal sem, da si zelo spreten?

»Pri trinajstih sem začel beliti in od takrat naprej vedno belim. Izučil sem se sam in leta 1963 pričel službovati pri OGP-ju v Kanalu. Sedaj sem upokojen, belim bolj malo.«

Pa tvoji hobiji?

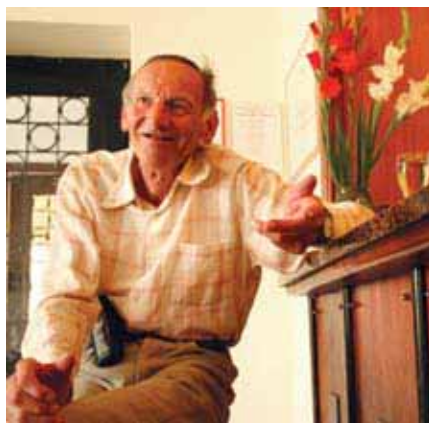
»Moj hobi je, da grem peš do Kanala tisočkrat na dan. Če je dobra klapa, se posmejemo in kaj spijemo. Važno je, da se čim manj kregamo.«

Kateri je tvoj najbolj živ spomin iz otroštva?

»Otroška leta so bila zelo kruta. Doma je bilo vsega zelo malo, en lonec mineštre za cel teden. Imeli smo tudi eno kozo. Rana leta sem tako preživel v Desklah pri noni, kjer je bilo malo bolje. Osnovno šolo sem obiskoval v Kanalu pri Bavdažu.«

Katere so tri najbolj pomembne stvari v življenju?

»Pomembno je zdravje. Zelo pomembno je tudi, da ne umreš.«

Naš John Wayne. (Foto: Barbara Fajdiga Perše)

Če ni skrivnost, od kod kje ti informacije, glede na to da si vedno dobro obveščen?

»Informacije dobiš iz radia pa tudi od drugod. Vsega pa ne morem povedat, ker je vojna tajna.«

Si prava starosta gasilcev, nam lahko o tem kaj poveš? Si sodeloval v kakšni posebej nevarni akciji?

»H gasilec sem začel hoditi z desetimi leti in tam sem še vedno. Gasilec je težko biti, je dosti dela. Bil sem v dosti resnih akcijah. Posebej mi je v spominu ostal Branik leta 1983. Gozdni požari so zelo nevarni. Sicer sem gasilec druge stopnje, za kar je potrebno opraviti kar nekaj izpitov.«

Kam hodiš na počitnice?

»Že dolgo nisem bil nikjer. Letos pa sem šel s taborniki v Puntizelo. Bilo je super, upam, da bom še šel.«

Kakšne vrste ljudi najteže oz. najlaže prenašaš?

»Na splošno so ljudje taki in taki. Najbolje jih je pustiti na miru.«

Ali sam skrbiš za gospodinjstvo?

»Za vse skrbim sam. Perem, kuham, likam,... Moj »ranč« (kot mu pravi Johnny) je majhen, nimam niti konja, tako da ni težav.«

Nekoliko bolj osebno vprašanje - ženske tvojega življenja?

»Imel sem dve puncici, vendar sta šli v inozemstvo.«

Kako doživljaš Kanal v času od tvojega zadnjega

javljanja v lokalnem časopisu do danes?

»Od takrat se je v Kanalu veliko spremenilo. Ljudje niso več, kot so bili. Enkrat so se razumeli. Če pozdraviš »dober dan«, ti ne odgovorijo. Nas so starši učili, da je treba vsakega starejšega človeka pozdraviti.«

Izdelali smo adventne venčke

>> Mirjam Tomažič

December, čas lučk in sijaja, čas slastnih dobrot na mizah, čas treh dobrih mož in za kristjane čas veselega pričakovanja Božiča.

Pravo praznično vzdušje se začne s prvo adventno nedeljo, ko zagori prva svečka na naših adventnih venčkih. Prav venček je prvi praznični okras doma, ki združuje lepoto prepletenega zelenja, lesket sveč in okrasja.

Ker pa je december tudi čas druženja, smo se v Turističnemu društvu Kolovrat Lig odločili, da bomo praznike v naše hiše prinesli prav z venčki, ki smo jih izdelali ob druženju. Tako smo organizirali delavnico za vse otroke, mlade in manj mlade, ki radi ustvarjajo. Delavnica je potekala v soboto pred prvo adventno nedeljo. Zbrali so se predvsem otroci. Izdelovanje venčkov je bilo vodeno, prav pa je prišla tudi njihova lastna ustvarjalna žilica, saj so, predvsem starejši otroci, sami izbrali način dokončne okrasitve. Tako so nastali pristični venčki, ki so jih otroci naslednji dan odnesli k sveti maši, kjer jih je župnik blagoslovil. Pri kosilu pa je na njih že zagorela prva svečka, ki je naznanila bližajoče se praznike.

Prijetno druženje ob izdelovanju venčkov je v otroških in naših srcih zbudilo tisto veselje, ki ga občutimo ob praznikih. Želimo, da se to veselje nadaljuje skozi ves december in skozi celo prihajajoče leto.

Praznik kostanja v Ligu

>> Valentina Velišček

Praznik kostanja, z veliko prizadevnostjo pripravljamo že od leta 1969 dalje. Obujamo spomine na sicer težka, a tudi lepa leta, ko so bili ti kraji močno obljudeni in je bil ljudem na Kolovratu kostanj pomemben vir dohodka.

Tudi letošnji praznik kostanja je bil za prebivalce Lige lep dan. Turistično društvo Kolovrat je skupaj s krajevno skupnostjo Lig pripravilo prireditve. Pri pripravi in na dan prireditve smo sodelovali vsi tisti krajanje, ki se veselimo dogodkov, ki pripeljejo na Kolovrat ljudi iz vsega okolišja, tudi iz zamejstva, predvsem pa smo veseli, da lahko ohranjamo tradicijo in obujamo stare običaje.

Skupaj smo se veselili in uživali v bogatem kulturnem programu, v katerem so sodelovali: domači voditelji, ki nas je v narečju popeljal skozi celotno prireditev in nam marsikaj povedal tudi o kostanju in o življenju v naših vaseh nekoč; otroška plesna skupina Sonček, ki nam je s pesmijo in plesom pokazala brezskrbno otroško življenje na vasi; skupina mladih domačink in domačinov, ki je uprizorila igro Večer na skednju nekoč, v kateri so prikazali družinski večer ob ličkanju koruze.

Prav gotovo pa je bila kmečka tombola tista, ki je z bogatimi nagradami v Ligo privabila veliko število obiskovalcev. Po tomboli so na svoj račun prišli tako ljubitelji narodnozabavne glasbe, kot tudi tisti, ki radi pogledajo za postavnimi dekleti, saj so nas s svojimi ubranimi glasovi in igranjem zabavale Mlade frajle.

Ves dan je v Ligo dišalo po pečenem kostanju, ki so ga pekli domačini. Obiskovalci so lahko kupili tudi več vrst surovega kostanja. Novost letošnje kulinarčne ponudbe na prazniku kostanja je bil Marijacejski kolač, ki ima v teh krajih, kot praznično pecivo, že dolgo tradicijo.

Razstava ročnih del ob dnevu starejših

>> Sonja Stanič

Tudi letos smo se potrudili, da smo primerno počastili 1. oktober – dan nas starejših občanov. Pevski zbor Kazimir Nanut je pod vodstvom Klemena Nanuta in Aleša Rupnika z lepimi pesmimi v Domu starejših občanov v Gradišču razveselil varovance doma.

Patronažni sestre Adrijana Znidarčič in Adrijana Velušček sta obiskali bolne starejše občane in jih obdarili s simboličnimi darili.

V Gostišču Križnič smo pripravili razstavo ročnih del naših članov. Prostor v gostišču nam je Bajt Silverij brezplačno odstopil. Vodilo pri našem delu so bile lepe besede Stipeta Hacinoviča, ki pravi, da ima vsak izmed nas v sebi skrite določene sposobnosti, le poiskati jih je treba in jih z delom oblikovati in razvijati v vsakem življenjskem obdobju.

Razstavljalo je 35 članov in članic. Med temi naj posebej omenim zelo aktivno 91-letno gospo Hildo Bajt iz Ročinja, ki še vedno s kvačko ustvarja lepa dela, ki si jih je bilo vredno ogledati ter 81-letnega Franca Jerončiča, ki vedno preseneti s svojimi rezbarskimi izdelki. Občudovanja vredna lepa dela je razstavila tudi starosta klekljanja Marija Podbršček. Pridobili smo tudi nove člane, ki s slikanjem različnih motivov bogatijo vsakdanjik. V poletnem času smo obiskovali zeliščarsko delavnico pod vodstvom mentorice Jožice Stanič. Nabirali smo razna zelišča in nato pripravili čaje, sirupe in druge izdelke, ki smo jih prikazali na razstavi.

Veseli smo bili pohval obiskovalcev, ki nam bodo tudi v bodoče vzpodbuda pri našem ustvarjalnem delu.

Mladi z roko v roki s starejšimi

>> Silva Matevžič

Mednarodni dan starejših je 1. oktober, ki ga v Društvu upokojencev Anhovo-Deskle s posebno pozornostjo obeležimo. V ta namen smo že nekaj let povezani s krajevno skupnostjo, osnovno šolo in vrtcem Deskle.

Krajevna skupnost krije stroške za nakup materiala, iz katerega potem šolarji izdelajo spominska darilca, s katerimi obdarimo naše krajanke po domovih upokojencev, doma pa vse od 85. leta dalje.

V domove starejših občanov gremo predstavniki društva upokojencev, spremljajo pa nas po trije učenci osnovne šole. Ob povratku se ustavimo še pri starejših krajanah v vasicah in zaselkih, ki so bolj oddaljeni od Deskel. Prvošolci obiščejo in čestitajo starejšim krajanom iz gorenjih Deskel in po stanovanjskih blokih. Starejša skupina otrok iz vrtca pa obišče krajanke, ki živijo blizu vrtca.

Ker je prvi teden v oktobru teden otroka, smo se že pred leti odločili, da opravimo starejši in mlajši skupni pohod in s tem poudarimo, da je potrebno vzdrževati most med generacijami. Pot je različno dolga glede na starost otrok (od 3. do 6. leta). Otroke spremljajo v glavnem stari starši, pa tudi upokojenci, ki nimajo vnukov med najmlajšimi, se radi pridružijo. To je posebno doživetje tako za otroke kot za starejše. Letos se je skupnega pohoda udeležilo 18 upokojencev. Pohodniki smo bili razdeljeni v tri skupine, ki smo ubrali vsaka svojo pot in se potem dobili v gorenjih Desklah na prostoru, ki ga oskrbujejo taborniki rodu Odporne želve. Tu so otroci pomalicali, taborniki pa so nam postregli s pečenim kostanjem.

Ob vrnitvi v vrtce nas je vse skupaj čakalo kosilo. Okusno pripravljena rižota je še kako teknila. Hvala vsem, ki so pomagali pri organizaciji pohoda, in kuharicam, ki so poskrbele, da smo nadomestili izgubljene kalorije.

Stanič že devetič v rodni Sloveniji

>> Vanda Colja

To poletje je iz daljne Argentine svojo rodno domovino obiskal Karel Stanič – Mirko. Za bralce kanalskega Mosta je 89-tletni gospod Stanič ena od mnogih zanimivih oseb, ki so se v preteklosti zaradi socialnih ali političnih razmer podale čez ocean, boljšemu življenju naproti. Kljub dolgi vožnji z letalom, kar štirinajst ur v eno smer iz Buenos Airesa, je Slovenijo obiskal že devetkrat.

S starši je živel v Majdi pri Ajbi na posestvu, kjer so imeli dva mlina na potoku Majda. Med osmimi brati in sestrami je bil peti po vrsti. Preživljal je težko otroštvo, saj je družino hudo prizadelo dejstvo, da so zaradi nekoga, ki mu je oče šel za poroka, izgubili posestvo. Oče je odšel v Argentino, mati pa jih je s težavami preživljala. Otroci so ji pomagali kolikor so mogli.

Mirko je s konjsko vprego prevažal moko v okoliške vasi. Leta 1936 in 1937 so ga sprejeli kot delavca pri asfaltiranju ceste, nato 1939 pri gradnji vodovoda. Delo je bilo nevarno, saj so morali teren večkrat minirati. Odšel je na vojni odsek v Videm, kjer so ga razporedili k topništvu v Piemont. Opravil je tečaj radiografista. Preživel je desetdnevno vojno na francoski meji na višini 1600 metrov. Leta 1940 pa so ga z drugimi odpeljali v specialni bataljon na Sicilijo. Po treh letih so jih odpeljali na sever Afrike, nato v Alžirijo, v Libijo, Bengasi, Aleksandrijo, Kairo, v Portside in z ladjo v Toronto. Nato na Vis in v Zadar. Ko se je vojna končala, je bil poslan v Sombor v IV. bombardersko divizijo. 11. maja 1946 je prišel v Ljubljano in od tam domov v Ajbo, kjer je ostal do leta 1951, ko se je zaposlil v anhovski cementarni kot pečar, kjer je ostal do leta 1958. Bil je celo v upravnem odboru in delavskem svetu tovarne.

Žena Marija je imela frizersko obrt, ki pa jo je država tako visoko obdavčila, da je prizadela družinski proračun. Ker niso več mogli

Karel Stanič – Mirko z drugo ženo Penido Ignacijo iz Buenos Airesa na devetem obisku v rodni Sloveniji pri družini Nanut v Rodežu.

prenašati pritiska, so se odločili za odhod v Kanado, vendar se jim želja ni uresničila. S sinovoma Mirom in Branimirjem so odpotovali v Argentino, kjer jih je v Buenos Airesu pričakala sestra. Najprej je Stanič delal v gradbenem podjetju, nato v papirnici, žena pa kot frizerka. Spominja se, da sinov v prvih letih sploh ni poznal, ker ju ni videval. Ko se je odpravljal na delo, sta še spala, ko se je vračal pozno domov, sta tudi že spala. Najprej so imeli najemniško stanovanje, kasneje pa je od Slovencev kupil hišo in zemljo. Vedno je obiskoval različne klube in zahajal v cerkev. Danes je ponosen na sinova, štiri vnuke in dva vnuka druge žene, s katero se je po smrti prve poročil leta 1986.

Polet čez Triglav

>> Emil Blažič

Proti večeru pokliče Cigoj in mi pove, da sta Valiča letela iz Kobale do Pijave v Italiji in nazaj 240 km. Nemogoče, saj iz Kobale ni še noben letel več kot 140 kilometrov! To je več kot je aktualni svetovni rekord v preletu z povratkom.

Takoj jutri gremo na Kobalo. Na internetu pregledam vse možne vremenske prognoze, ki obetajo kar dober dan za kak prelet. Na klubskem forumu je že cela lista kandidatov za na Kobalo.

Pokličem še župnika Joškota, ker sem mu obljubil, da ga pokličem, ko bo dober dan za na Kobalo. Na startu je ob 11.30 izvemo, da sta Valiča že v zraku. Načrt leta naj bi bil do Gamone in če bojo pogoji še naprej čez jezerca, do prvega prelaza in nazaj.

Let čez Triglav. (Foto: Emil Blažič)

Prvi starta Primož, takoj za njim še Pavlo, ki sta takoj dobila višino in odpeljala proti Kobaridu. En za drugim se spravimo v zrak in vsi hitimo proti Italiji. Malo pred Gamono srečam Pavlota, ki se vrača, in ga po postaji vprašam, zakaj ni šel naprej. Nobenega odgovora, verjetno ima prazne baterije na postaji. Letim do konca Čampona in nabiram višino za preskok čez kar široko dolino. Medtem pride še nekaj padalcev in vsi obrnejo nazaj. Poskušam preletet dolino, pa kaj kmalu ugotovim, da mi GPS kaže hitrost 55 km na uro. Hitro obrnem nazaj dokler je še čas, ker je vzhodnik premočan. Kmalu vidim Zlatkoto, ki je priklopil na Čampon. Povem mu, da ne gre noben naprej in da bom poskusil letet malo v Trento. Na Kobariškem stolu nabiram višino, ko slišim po postaji župnika, da je nad Krnom navil na 3000 metrov nad morjem. Lahko njemu, ko ga imajo vsi bogovi radi. Sklenem, da če bo bog vetra tudi meni naklonjen, da navijem na tri jurje, grem čez Triglav v Bohinj.

S Stola na Polovnik in naprej do severne stene Krna. Dobim dober steber in vrtim dokler gre. Več kot na 2800 metrov se ne spravim, zato zapeljem malo čez špico Krna in navijem malo čez tri tisoč. Pogledam še po Trenti, da ni preveč dolinskega vetra, ker bi lahko imel težave zaradi premočnega vetra, če bi moral pristat.

Pokličem Zlatkoto in povem, kam grem, za vsak slučaj, saj je fant gorski reševalec in človek, na katerega se lahko zanesesh. Brez obotavljanja peljem čez krnsko jezero proti Trenti. Krasen razgled na levi Trenta na desni pa triglavska jezera. Izguba višine do konca Trente je bila kar velika, saj nisem imel več kot 2200 metrov. Zapeljem proti zadnjici in malo pred Kanjcem dobim močan steber, 8 metrov na sekundo dviganja, v nekaj minutah sem bil tik pod oblakom na višini 3327 metrov.

Pokliče Zlatko in mi pove, da ima tudi on višino nad Krnom. Predlagam mu, da se mi pridruži. Na moje veselje je bilo letenje proti Kredarici kar mirno, le hitrost ni bila prav velika saj je še zmeraj pihal vzhodnik. Naredim nekaj posnetkov in sam ne morem verjet, da sem nad Triglavom, o čemer sem že dolgo sanjal. Pogledam proti Bohinjskemu jezeru, ki je še daleč. Na srečo nad dolino Voje dobim en steber, ki me dvigne spet na 2900 metrov.

S tako višino ni bilo več dvomov, da mi bo uspelo priti v dolino. Pomislil sem, da bi šlo čez Pokljuko do Bleda. Po dveh treh kilometrih so bile smreke pod mano vse bliže in obrnem proti Bohinjski beli. Pristanem za železniško postajo. Pokličem Korena, ki v koncu Trente nabira višino za prelet prek Triglava. Počasi spravim padalo, saj je do vlaka za domov še več kot uro. Čez čas se mi pridruži še Emil, ki je tudi šel čez Triglav. Oba presrečna ob pivu in debati, kje je kdo dobil dviganja, počakava na vlak.

Naslednji dan sta brata Valiča odletela iz Sorice do doline Pijave v Italiji in nazaj – 257 kilometrov. Let sta napovedala in tako popravila svetovni rekord z povratkom za 26 kilometrov. Naslednje sanje so start na domačem Kuku in pristanek na Kredarici.

Prva ekskurzija je za nami

>> Alenka Hvala

Težko je vstati sredi noči, še posebej, če je tudi vreme kilavo. Člani Turističnega društva Kal nad Kanalom smo si zadnjo novembrsko soboto za svoj cilj izbrali Šaleško dolino.

Skozi megleno in deževno jutro smo se tolažili z mislijo, da pod zemljo itak ni važno, ali sije sonce ali pada dež. Naša prva postaja je bil namreč rudnik v Velenju. Že ko smo zapuščali Ljubljano, pa so se začeli oblaki trgati in Štajerska nas je pričakala v soncu.

Kar malo nas je stiskalo, ko smo se opremljeni z delavskimi jopiči in čeladami v spremstvu vodiča za dobri dve uri spustili 180 m globoko »v osrčje zemlje«. Po starem delu rudniških rogov smo se premikali v skoraj popolni temi in sledili predstavitvi dela knapov v časih, ko o kakšni sodobni tehnologiji ni bilo niti govora. Doživeli smo tudi potres in čeprav je bil umetno povzročen vsaj za trenutek občutili silo narave. Po rudarski malici smo naše raziskovanje nadaljevali v novejšem delu rudnika, kjer smo si ogledali stroje, ki so knapom delo zelo olajšali. Kljub temu pa je marsikdo od nas pomislil, kako srečni smo, da nam ni treba ob »petkih in svetkih« lesti v podzemlje, da bi zaslužili »za ljubi kruhek«. Kar nekakšno olajšanje smo čutili, ko smo se z dvigalom vrnili na sveži zrak.

Ko smo si ogledali še stalno zbirko na velenjskem gradu in z njegovega obzidja vrgli pogled na bližnjo in daljno okolico, je bil že čas za si privezati dušo. Za to so obilno poskrbeli v Šaleku, katerega prebivalci si še vedno pravijo vaščani, čeprav je njihova »vas« že davno del Velenja. In hvala bogu za ostanke razglednega stolpa nad vasjo, da smo si po kosilu lahko še malo razmigali noge in poskrbeli za boljšo prebavo!

Po razgledu nad nočnim Velenjem nas je čakala še vožnja do Vranskega. Tudi tisti, ki se na znamke jeklenih konjičkov ne spoznajo preveč, smo ostrmeli nad množico dvokolesnikov – lesenih in tistih bleščečih iz 19. in 20. stoletja. »Kapo dol« zbiratelj in hkrati vodji muzeja, ki skrbi za to pašo za oči.

60-letni jubilej in klepet z znano osebnostjo

>> Petra Paravan

Knjižnica Kulturnega društva Svoboda Deskle praznuje slavnostnih 60 let. Praznovanje predstavljajo večeri z znano osebnostjo, ki se je rodila, živela ali še živi v Krajevni skupnosti Deskle-Anhovo.

Oktobra je obiskovalce kulturnega doma s prvim klepetom počastil Pavel Medvešček-Klančar, novembrski pogovor pa je bil namenjen Andreju Volčiču. Klepet ne bi bil mogoč brez novinark Lee Širok. Praznovanje se še ni zaključilo, v decembru lahko pričakujemo naslednji klepet z znano osebo.

V začetku 20. stoletja so v krajih krajevnega skupnosti Anhovo-Deskle izpričana različna prosvetna društva z majhnimi knjižnicami, ki so skupaj premogle le dvesto knjig. Leta 1946 v Desklah že deluje Prosvetno društvo Ivan Cankar, ki se postopoma, z določenimi spremembami preimenuje v Kulturno društvo Svoboda Deskle. V novem tisočletju so prostore knjižnice posodobili in s pomočjo matične knjižnice Franceta Bevka uvedli računalniško izposojno gradivo. Obisk knjižnice se je močno povečal, zadnje čase se v prostorih knjižnice prirejajo celo pravljične urice.

Podoben, vendar bolj obširen uvod, je na prvem večeru podala Danila Schilling. Omenila je vsa društva, požrtvovalne knjižničarke, predvsem 40-letno delo Milene Padežnik,

in predala besedo direktorju Goriške knjižnice Borisu Jukiču. Sledil je pogovor z znanim grafikom, risarjem, bivšim desklskim učiteljem in zapisovalcem ljudskega pripovedništva, ki je svojo življenjsko pot začel v Anhovem. Pavlu Medveščku je službovanje na Zavodu za kulturno dediščino narekovalo pot raziskovanja, kar ga je pripeljalo do zgodbo o prastarih verovanjih, svetih znamenjih in kamnitih kačjih glavah. Pogovor je bil obogaten tudi z vložki citatov iz njegove literature, ki sta jih prebrali srednješolki iz Deskel, Suzana Šuligoj in Anja Rustja.

Novembrski klepet z znano osebo je bil posvečen Andreju Volčiču, ki se je preselil v Deskle in pravi, da se počuti dobrodošlega. Rad se sprehaja v naravi, goji zelišča, zaigra na violino, predvsem pa veliko piše. Napisal je zgodbo o alkoholiku, V krempljih hudiča, ki sta jo na odru uprizorila dramski igralci Sergej Ferrari in Danijela, režiral pa jo je Gojmir Lešnjak Gojc. Po predstavi je sledil pogovor, avtor pa je prebral tudi svojo zgodbo o Bertotu in spravil mnogoštevilne obiskovalce v smeh.

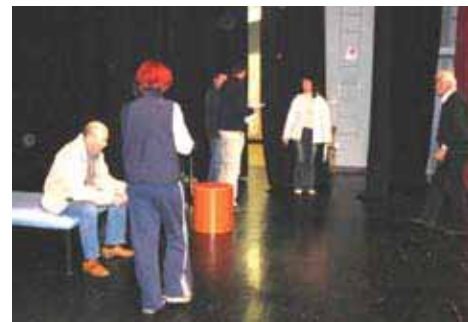
Oba večera sta se najbrž marsikateremu gledalcu vtisnila v spomin, gotovo zaradi izjemnih in simpatičnih osebnosti dveh umetnikov, kakor tudi zaradi prijetnega in odličnega vodenja pogovora s strani novinark Lee Širok. V decembru si lahko nadejamo še en nepozaben klepet z znano osebo.

Jepepe s hriba

>> Severin Drekonja

Po že ustaljenem voznem redu, ki predvideva premiero okrog 8. februarja, vozimo člani Amaterskega gledališkega društva Kontrada Kanal tudi letos. Tako že od oktobra tečejo vaje za novo predstavo – dansko komedijo Ludviga Holberga Jepepe s hriba.

Z letošnjim izborom smo segli na Dansko v čas razsvetljenstva, ko je Ludvig Holberg (1684-1754) postavil temelje danskemu gledališču. Ta na Norveškem rojeni izobraženec je po razgibanih mladostnih letih, prepletenih z mnogimi potovanji po Evropi, pristal v Kopenhagnu, postal ravnatelj tamkajšnjega gledališča, v njem začel izvajati igre v danščini in tudi sam napisal v par letih kar 26 komedij; med njimi tudi Jepepeja s hriba.

Po osmih bralnih vajah v OŠ Kanal smo se preselili na oder v Deskle. (Foto: Severin Drekonja)

Zgodba je zelo stara, znana že iz zbirke pravljič Tisoč in ena noč, srečamo pa jo v različnih inačicah pri mnogih avtorjih. Holberg jo je upodobil tako, da je v njej izredno natančno prikazal značaj glavnega junaka, da je v Jepepu ohranil podobo kmeta iz osemnajstega stoletja za vse čase. Več o poteku dogajanja pa na premieri.

Nas je delo pritegnilo še po drugi plati. Iskali smo namreč komedijo z nekoliko manjšo zasedbo in med tremi ali štirimi, ki jih je režiser Stane Leban predlagal, se nam je zdela ta z osmimi osebami najprimernejša. Kasneje smo ugotovili, da je slovenski prevod pravzaprav priredba, v kateri so nekatere osebe združene, nekatere pa kar izpuščene. Stane je, upoštevajoč angleški prevod, oblikoval našo varianto, v kateri nastopa 10 oseb, ki jih igrajo publiki že znani igralci (Slavko Jereb, Anka Majnik, Franc Krnel, Vanja Montini, Simeon Kodelja, Ksenija Kenel, Severin Drekonja) in trije novi: Valentina Dugar, Bojan Perše in Borut Jurca.

Do premiere se bo ekipa še okrepila: za glasbeno opremo predstave bosta poskrbeli Jasmina Gorjanc in Barbara Filej, za sceno Simeon Kodelja, Slavko Brezavšček in Julij Boltar, za luč in zvok pa Simon Žnidarčič, Andi Simčič, Simon Leban in Igor Sitar.

Sladki časi zlati časi

>> Bojan Perše

Vsi, ki se tolažite s sladkarijami in ostali, ki vam sladkor prehitro pade, ste končno prišli na svoj račun. Občina je dobila slaščičarno z imenom Rafaelo.

Martina, ki je lastnica, sama peče tudi pecivo in pripravlja sladoled, se je vedno rada sukala okoli pečice. Odločitev za slaščičarsko šolo in kasneje služba v Pecivu, torej ni nobeno presenečenje. Želja po svojem prostorčku je zorela ves ta čas, končno pa se ji je odprla možnost iti na svoje tam, kjer so nekoč že stregli. Pri »Siromaku«, kot se je reklo, je stala namreč gostilna. Žal nimamo dovolj prostora, da bi opisali vse težave, ki so jo čakale in neštete

prostovoljne ure, ki jih je opravila ona in njeni bližnji. No, konec dober vse dobro, vrata slaščičarne so že nekaj časa odprta.

Dobrodošla novost v Rafaelu je, da se v lokalni kadi in da ima sanitarije tudi za invalide. Načrtov in volje za naprej je pri Martini veliko in razvoj kraja bo v prihodnosti v veliki meri odvisen tudi od takih ljudi. In najboljša sladica – rafaelo seveda.

»Hotel« postaja vedno bolj hotel

>> Bojan Perše

Na trgu v Kanalu, na najbolj zanj primernem mestu, že dobrih dvesto let stoji »hotel«, ki je skupaj s svojimi »sosedami«, tudi kanalskimi lepoticami, kljuboval mnogim viharjem časa.

Nekoč je nosil ponosno ime Hotel pri zlatem levu, nato izgubil nekaj zob, danes pa mu Silverij Bajt z ženo Klaro vrača tisto, kar je nekoč že imel. Središče, kjer se zbirajo tako domačini na kozarčku in »partiji briškule«, kot tudi popotniki, ki si nabirajo novih moči na poti proti morju.

Zapisi pričajo, da je hotel vodila družina Križnič. Še v času tolminskega punta je to bila »locanda«, kjer so postanek naredili utrujeni furmani na poti iz Dunaja v Trst. V Kanalu so se naspali (hotel je imel trideset sob, vsaka je imela svojo peč), v štalonu pa zamenjali utrujene konje s spočitimi. Pred vojno je bil oštr Anton Križnič tudi mesar in kotlar. Potrdilo o plačilu še prča o tem, kako je kotel za žganjekuho romal v šentviško goro k nekemu Laharnarju.

Med drugo vojno je hotel zasedla italijanska vojska in tam postavila štab, za njimi so se zvrstili še Nemci, za krajši čas partizani in Angleži, na koncu pa Američani, ki so bili med domačini najbolj priljubljeni. Otrokom so delili čokolado, njihov zdravnik pa je ljudem rad priskočil na pomoč

Časi pa po koncu vojne hotelu niso bili naklonjeni. 28. aprila 1948 ob 12. uri, je kot še marsikje, v lokal z odlokom prišlo pet občinskih mož in Klarini stari materi Beti Križnič, ki je takrat lokal vodila, sporočili, da je hotel postal državna imovina. Spomin je še

in hotel zapečatili. Naslednji dan so naredili popis inventarja, vendar ni bilo dosti za popisati, saj so ponoči po naročilu prišli ljudje z vozovi in odpeljali najvrednejše stvari. Tako so naslednji dan popisali le nekaj kljuk za meso, nočno posodo,...

Po obnovitvi fasade je hotel ponovno zažarel. (Foto: Kristina Marinič)

Upravitelji hotela so se nato menjali, leta so tekla, vlaganj v hotel skorajda ni bilo. Tako je leta 1993 družina Križnič dobila stavbo vrnjeno v skromnem stanju. Izziv sta sprejela Klara in Silverij in 23. decembra 1994 usposobila bifejski del. Silverij pove, da se je kmalu pojavilo povpraševanje po dodatni

Zadnja velika in obiskovalcem zelo ljuba investicija je letošnja ureditev pročelja. Tudi tu so kandidirali na razpisu občine in uspešno pridobili nekaj nepovratnih sredstev. Pročelje je bil posebej velik izziv saj je hotel, in ves trg okoli njega spomeniško zaščen, kar pomeni višje standarde obnove in višje stroške. Zelo dobrodošla je bila tu odločitev podjetja Jub, da financira barvo, kar v podjetju storijo le enkrat letno in finančna pomoč Salonita in Anhovega.

Kakšna je ponudba v hotelu danes? V gostinskem delu sprejmejo 140 oseb, diskontno prodajajo briška vina, kupiti se da tudi ribolovne dovolilnice. Število gostov se povečuje, veliko je tranzitnih, ki potujejo dalje, saj je med Solkanom in Kobaridom le malo ponudnikov hrane in prenočišč. Zanimanje gostov se še posebej poveča v poletnem času, ko Kanal zaživi, pozna se tudi odprtje Turistično informativnega centra. Nekoliko več so pričakovali le od povezovalne poti treh svetišč, ki se vije čez Kanal.

Kaj pa načrti za prihodnost?

Klara in Silverij ne skrivata optimizma, zaradi katerega sta se sploh odločila, da bosta svojo življenjsko pot usmerila v tako težek in s finančnimi tveganji pogojen projekt. Po obnovi kliče streha, ponudbo bi radi razširili na dodatnih dvajset ležišč s čimer bi lahko prenočili avtobus gostov.

Na koncu dodajmo le, če drži rek, da je sreča na strani pogumnih potem se Silverij in Klara nimata česa bati, lačni in zaspani pa tudi ne.

Hotel pred obnovitvijo fasade.

živ in pravi, da se je gospodinja od slabosti sesedla, navzoči pa so ji dali kozarec vode. Nato je vzela predpasnik in jim rekla: »pa vzemite še tega.« Iz blagajne so pobrali denar

ponudbi: »prišli so pogrebci in povprašali po narezku. Še isti dan smo nabavili mesoreznico in postregli 60 gostom.« Zgodba se je nadaljevala in v letu 2003 so se lastniki

Na Kolovratu dirkamo!

>> Gašper Jereb

Avtomobili, motorji, kolesa, dirke, gume, bencin, adrenalin,...so besede, ki so pri nas, med mladimi, najbolj priljubljene. Se sprašujete zakaj?

Vse skupaj se je začelo le s pogovori, s sanjarjenjem o tem in onem, kako lepo bi bilo kaj narediti... Bili smo zagreti mladeniči, ki smo se hoteli dokazati. S trdno voljo, trmo in zagretostjo je veliko sanj postalo izvedljivih in že smo se zaprli v sobe in vsak zase kovali načrte, kaj in kako naprej! Seveda so bili naši načrti povezani le z dirkanjem in še enkrat dirkanjem na različne načine.

Leta 2005 se je v domači delavnici rodil prvi pravi dirkalnik, delo pridnih domačih rok. Bil je legendarni Yugo (med slovenski dirkači zelo priljubljen avto, predvsem zaradi manjših stroškov vzdrževanja), ki je s svojim originalom imel skupno le karoserijo! In še istega leta so bili z njim odpeljani trije reliji državnega prvenstva, katerega volan je odlično vrtel Niko Lovišček, medtem ko mu je zapiske uspešno bral Bojan Makarovič, ki je bil med glavnimi pobudniki in mojster »šraufanja«. Bojan je istega leta odpeljal še eno gorsko hitrostno dirko. V tistem letu je v drugi domači delavnici nastajal še en dirkalnik, a ta je bil z razliko od prvega samo

z dvema kolesoma. Dirkalnik sliši na ime Tomos D6. Z motorjem dirkamo državno prvenstvo starodobnikov v kategoriji do 50ccm, do leta 1974. Na dirkah so Tomosove »specijalke« zelo hitre in atraktivne, zaradi velikih uspehov v sedemdesetih letih tudi zelo priljubljene. S tem motorjem je Aleš Velušček odpeljal tri gorske in eno krožno dirko.

Sezona 2006 je bila v avtomobilizmu zaznamovana s štirimi nastopi na relijih in odpeljanim paralelnim rally crossom v Logatcu. Tokrat je vozniško delo opravljal Primož Bevk. Na štirih gorskih preizkušnjah pa se je tudi letos odlično izkazal Bojan. S Tomosom D6 smo se udeležili petih gorskih dirk po Sloveniji. V tem letu smo dobili tudi novega člana. Z downhillom (spustom) s kolesom se je začel ukvarjati Gašper Jereb, ki nam je na njegovi prvi dirki in hkrati zadnji tekmi državnega prvenstva v Avčah, privozil prve stopničke.

Dirkači Kolovrat team-a v akciji! (Foto: Kolovrat-Team)

Za sezono 2007 se obeta veliko novosti in tudi veliko novih članov. V domačih delavnicah se zagnano pripravljajo kar štiri novi dirkalniki. Vsi skupaj si želimo, da bi nam uspelo odpeljati čimveč dirk, s čimveč športne sreče, z dobrimi rezultati in z čimmanj zvite pločevine. Udejstvovanje v teh zvrsteh športa zahteva veliko denarja, s čimer so povezani tudi naši načrti za prihodnost. Hkrati pa se zahvaljujemo nekaterim, ki nam zaupajo. Več o nas, o prihajajoči sezoni in o preteklih sezonah si lahko preberete na www.kolovrat-team.com.

Pobarvajte!

Tokrat bomo čisto kratki. Najlepša hvala vsem, ki ste nam poslali pobarvane risbe jesenske številke glasila Most.

Prav tako hvala vsem otrokom, ki ste se potrudili in nam poslali risbe s črnim flumastrom. Te bomo uporabili kot po-

barvanke v naslednjih številkah občinskega glasila Most. Tokrat pa vam v barvanje ponujamo hudomušno »živalico«, ki jo je narisala Ket.

Nagrado za najbolj izvirno pobarvano risbico pa tokrat prejme **Neža Murovec**, Ložice 20, 5210 Deskle. Čestitamo.

Nagrajenka je Neža Murovec iz Deskel.

Glasilo Most
Ime in sedež izdajatelja: Občina Kanal ob Soči, Trg svobode 23, 5213 Kanal
Odgovorna oseba izdajatelja: Andrej Maffi
Odgovorna urednica: Tina Pintar
Člani uredniškega odbora: Vanda Colja, Bojan Perše, Miran Pregelj in Darja Skrt
Naslov uredništva: GLASILO MOST
Trg svobode 23
5213 Kanal
GSM odgovorne urednice: 051/33-44-82
Elektronski naslov glasila: glasilo_most2003@yahoo.com
Spletna stran: www.obcina-kanal.si
Oblikovanje: IMC d.o.o.
Tisk: Grafika SOČA
Število izvodov je 2.500 in ga prejmejo vsa gospodinjstva v občini Kanal ob Soči brezplačno.
Glasilo Most je vpisano v razvid medijev pri Ministrstvu za kulturo RS pod zaporedno številko 705.

